

De Gaulle laimėjimas verčia ieškoti skubios taikos

Prez. De Gaulle laimėtas referendumas dėl Alžiro ateities išskėlė būtinybę nedelsiant užbaigti jau septintus metus besitęsiantį karą su musulmonais sukilėliais, — taip komentuoja praeitą savaitgalį Prancūzijoje ir Alžire įvykdyto referendumo duomenis politiniai stebėtojai Paryžiuje.

Pats prezidentas, kaip pranešama, išreiškęs pasitenkinimą balsavimo rezultatais, tačiau nieko nesakė apie planus, kaip tą laimėjimą numato panaudoti taikai įgyvendinti. Kalbama, kad artimiausiomis dienomis jis paskelbs naują atsisaukimą į musulmonų vadus, kviesdamas pradėti taikos derybas, ir galbūt pažadės naujas politines garantijas dėl Alžiro apsisprendimo.

Alžiro europiečiai, kaip pranešama, esą labai nusivylę ir nepatenkinti referendumo rezultatais. Juos ypač nuygęs faktas, kad mažiau, negu 20% registruotų balsuotojų Prancūzijoje pareiškė opoziciją De Gaulle politikai, kai tuo tarpu Alžire neabejotina europiečių dauguma atmetė prezidento pasiūlymus.

Galutiniai bendri Prancūzijos ir Alžiro balsavimų duomenys parodė, kad 53.3

% turinčių teisę balsuoti pritarė De Gaulle planui, o 18.3% prieštaravo. Iš balsavusių buvo 72.2% pritariančių ir 24.7% atmetančių.

Pranoūzijoje balsavo apie 75% turinčių teisę balsuoti, Alžire tik 60%. Didelė musulmonų dalis Alžire susiikė nuo balsavimo, kaip to buvo reikalavę sukilėlių vadai. Kai kuriose provincijose balsavusių musulmonų skaičius siekė tik 39.6%.

Iš tų aktų politiniai stebėtojai daro išvadą, kad prezidentas laimėjo įspūdingą pergalę savo krašte,

bet provizorinė Alžiro sukilėlių vyriausybė aiškiai pademonstravo, jog ji valdo musulmonų mases. Tad kelias į taiką ir efektingo laikinio autonominio režimo sudarymas Alžire neabejotinai priklausys nuo susitarimo tarp abiejų laimėtojų — prez. De Gaulle ir sukilėlių vadų.

Tuo pat metu referendumo rezultatai parodė, kad "prancūziškojo Alžiro" šalininkų skaičius silpnėja, ir Alžire esanti karininkija, norėdama sukelti naują grėsmę Paryžiaus autoritetui, negali tikėti efektingos paramos iš kontinentinės Prancūzijos.

Japonai nori glaudesnių ryšių su Kinija

Būsimosios JAV administracijos dar nepaskirtas naujasis ambasadorius Japonijoje susidurs su aštriomis problemomis: galingi japonų interesai jau pradėjo kampaniją, kad neutrali Japonija užmegstų glaudžius ekonominius ryšius su komunistine Kinija.

Pralaimėję triukšmą gą kovą dėl JAV-Japonijos sa-

vitarpines pagalbos sutarties ir vėliau rinkimus, japonų socialistai ir komunistai jau pradėjo pasiruošimus išvystyti dar didesnes riaušes už tas, kurios sukludė prez. Eisenhowerio vizitą.

Bandydamas tas jėgas nuraminti, premjeras Ikeda jau padarė nuolaidų neoficialiais ir nereikšmingais prekybos ryšiais. Tačiau kairieji spaudžia, kad būtų pasirašytos tarpvyriausybės sutartys ir skelbia, kad nenurimsią tol, kol nebus užmegsti pilni diplomatiniai santykiai.

Dabar pradėta japonų kairiųjų akcija, kaip stebėtojai tiki, siekianti toliau, negu Japoniją visiškai neu t r a lizuoti. Pagrin d i n i s mūgis, be abejo, taikomas Jungtinėms Amerikos Valstybėms. Netekus Japonijos bazių, ypač milžiniškų laivyno įrengimų Jokosūkoje, JAV galia Pacifike smarkiai susilpnėtų, ir tai padėtų komunistams sustiprinti įtaką jaunose, neapsisprendusiose Azijos valstybėse.

P r o v a k a r i e t i š k a Ikedos vyriausybė puikiai supranta komunistų tikslus Azijoje. Ikeda jau aiškiai pasisakė prieš diplomatinis santykius su komunistine Kinija nurodydamas, kad toks žingsnis šiuo metu būtų "nepraktiškas". Bet ji buvo priversta atkreipti dėmesį į japonų norus atnaujinti pašto, meteorologijos

Jonas Lietuvninkas, vyresniosios kartos ateivis, gyvenęs Baltimorėje, išrinktas geriausiu Dirvos skaitytoju. Jis per 10 metų yra atsiuntęs 50 naujų skaitytojų ir virš 500 dolerių paramos. Nuotraukoje J. Lietuvninkas kalba Vilties Draugijos susirinkime, įvykusiame 1959 m. Detroite. Greta J. Bačiūnas, pirmininkavęs susirinkimui. Plačiau skaityk 4 psl.

PASIRUOŠIMAI PRIEŠ KUBĄ GVATEMALOJE

V a k a r i n ė Gvatemalos dalyje, prie Retalhuleu, vyksta kariniai pasiruošimai, kurie, gvatemaliečių nuomone, išsaus neišvengiamą ginkluotą konfliktą su Fidel Castro režimu Kuboje.

N u o š a l i a m e aerodrome veikia karinės aviacijos mokykla, o kiek toliau, Pacifiko pakrantėje, ruošiami pėstininkai partizaninio karo veiksmams. Mokykloms, kaip skelbia New York Times, ne tik kariniai reikmenys, lėktuvai, bet ir personalas gautas iš užsienio, didžiąja dalimi iš JAV.

Gvatemalos vyriausybė teigia, kad tie pasiruošimai yra skirti atremti puolimą, kiekvieną dieną laukiamą iš

Kubos. Tačiau vyriausybės opozicija skelbia, kad tie pasiruošimai esą skirti ofensyvai į Kubą, ir juos planuoja bei diriguoja, didžiąja dalimi finansuodamos, Jungtinės Amerikos Valstybės.

JAV ambasada tuo klausimu visiškai tyli. Gvatemalos vyriausybės pareigūnai kalba labai santūriai.

Prezidentas Ydigoras pasikalbėjime su laikraštiniu ku pripažino, kad partizaninio karo taktikos esą mokoma didelėje plantacijoje, vadinamoje Helvetia. Ta plantacija apima 3000 akrų plo-

tą ir yra už kelių mylių nuo provincijos sostinės. Už trijų mylių esąs aerodromas tuo tarpu naudojamas kariniams reikalam, bet sakoma, kad netrukus busias paverstas komerciniu.

Aerodromas, kaip laikraštiniškai pastebi, esąs iš dalies aklina aptvertas ir jį naudoja penki amerikiniai lėktuvai, tačiau jie neturi jokių identifikacijos ženklų. Amerikinis personalas dėvįs karo aviacijos uniformas, bet jo niekur negalima sutikti mieste. Įėjimai į aerodromą saugomi ginkluotų sargybų.

JAV LĖKTUVNEŠIS ATVYKO Į GUANTANAMĄ

JAV lėktuvnešis "Franklin D. Roosevelt" įplaukė į Guantanamo karinę bazę, iš naujo sukeldamas Havanoje triukšmą, kad artimiausiomis dienomis prasidės amerikinė invazija į Kubą. Vyriausybės organas Revoluciono apkaltino Jungtines Valstybes, kad jos minuojančios Guantanamo įlanką, kurioje yra JAV laivyno bazė. Laikraštis taip pat paskelbė, kad bazėje iškrauti dideli medikamentų kiekiai.

Nepaisant JAV pancigimų, Kubos vyriausybė pastarosiomis dienomis be paliovos kartoja apie artėjančią "jankių invaziją" ir stiprina pasiruošimus jai atremti. Rytine Kubos salos pakrante einą plentai uždaryti civiliniam susisiekimui ir patruliuojami karinių vienetų.

Iš kitų šaltinių skelbiama, kad JAV marinai pradėjo tiesti spygliuotą vielų užtvarą aplink praėjimus į bazę.

• Keturi Kubos konsulatų pareigūnai, rezidavę šia-

re krašte, pasiprašė politinės globos, kai buvo nutraukti diplomatiniai santykiai tarp JAV ir Kubos. Santykių nutraukimo metu Kubos diplomatinį ir konsulinį personalą Jungtinėse Valstybėse sudarė 101 asmuo, iš jų 10 ambasados tarnautojų.

• Bonnoje atnaujintose ekonominėse ir finansinėse derybose Vokietija atmetė JAV reikalavimą pirkti amerikinių ginklų už 600 mil. dol. per ateinančius ketverius metus. Jie nurodė, kad tokia programa drastiškai sumažintų jų pirkimus iš kitų sąjungininkų, kaip Belgijos, Britanijos, Prancūzijos ir Italijos. Vokiečiai esą pasiruošę pirkti amerikinių prekių, bet tokiais kiekiais, kurie nepakenktų kitiems kraštams. Vokiečiai taip pat pasiūlė grąžinti apie 800 mil. dol. siekiančias skolas Amerikai, bet reikalauja, kad tas klausimas būtų surištas su karo metu amerikiečių iš Vokietijos nusavintais kapitalais.

• Prezidentu išrinktas John F. Kennedy sutarė antrą kartą su prez. Eisenhoweriu susitikti sausio 19 inauguracijos išvakarėse.

VEL POSĖDIS DĖL KONGO

JT Saugumo Taryba vėl susirenka posėdžio Kongo krizės klausimu. Posėdis sušauktas, pareikalavus sovietams, kurie apkaltino Belgiją "šviežiais agresijos prieš Kongo veiksmams".

Jungt. Tautų pareigūnai dar nežino, ar gen. sekr. Hammarskjoldas grįš į New Yorką minimiems posėdžiams. Šiuo metu jis vieši Pietų Afrikos Unijoje, kur diskutuoja rasiinės separacijos problemą.

Sovietija apkaltino Belgiją, kad toji leidusi Kongo kariniams daliniams vykti per Ruanda-Urundi teritoriją į Kivu provinciją, kuri laikoma Lumumbos šalininkų tvirtove. Nors ankstesniuose Saugumo Tarybos posėdžiuose Sovietija nieko nelaimėjo savo skundais prieš Belgiją, bet šį kartą tikima, kad ji turinti stipresnę kortą savo kaltinimams paremti. Praeitą sa-

vaitę ir Hammarskjoldas du kartu užpuolė belgus už kongiečių praleidimą per minėtą teritoriją.

Tuo tarpu apie pusantro tūkstančio Lumumbos šalininkų įsiveržė į Katangos provinciją, kur jie buvo draugiškai sutikti prieš Tschombes režimą kovojančių balubų.

Leopoldviles vyriausybė įspėjo Jungtinių Tautų misiją dėl pagalbos teikimo "nelegaliai" Lumumbos šalininkų veiklai Oriental ir Kivu provincijose. Memorandume pareikalauta "paaiškinimų" ir įspėta, kad tolimesni santykiai su JT misija priklausys nuo tarptautinės organizacijos jėgų laikysenos.

Tschombe pareiškė, kad jis nedalyvausias sausio 25 numatomoose pradėti visų politinių grupių pasitarimuose dėl Kongo ateities.

KAIRĖJĖ: Toronto lituanistinės mokyklos eglutės programoje šokiosios gėlių šokį iš baleto Spraktukas. Z. Orentienės baleto studijos mokinės. Iš kairės: A. Čaplikaitė, B. Starkutė, L. Žalpytė, D. Žekaitė ir R. Kryžanauskaitė. Plačiau apie eglutės programą 6 psl.
S. Dabkaus nuotrauka

Fidel Castro mėgstamieji spektakliai: išsomiš valandomis trunkančios kalbos, kuriose jis nuolat kartoja apie gresiančią "jankių imperializmo agresiją".

KUBA TREČIAISIAIS CASTRO REŽIMO METAIS... (1)

PARAKO STATINE VIRTĖS ROJUS

Trys senjorai ėjo nesibeldę. Buvo jau arti vidunakčio, tačiau iš Hamiltono viešbučio, kuris dabar vadinamas "Habana Libre", dvidešimtojo aukšto buvo matyti uosto rajone tebedegančios šviesos. Senjorai buvo apsirengę civilistiškai: tamsiais tropiniais kostiumais, blizgančiais batais. Jų akys buvo niūrios, rankos didelės ir kletos, greičiausiai neturinčios humoro jausmo. "Pasaportė!" įsakė senjorai. Aš parodžiau savo pasą, paskui pagal įsakymus -- lagaminą, drabužių spintą, užrašus, foto aparatą ir, jei dar toliau būtų įsakinėję, gal net dantų šepetėlį. Tačiau man nieko neatsitiko. Nieko nebuvo atimta, niekas nebuvo konfiskuota, ir išėdami jie net pagal krašto paprotį mandagiai pareiškė "adios!"

Tačiau jiems išėjus, sėdėdamas tvankiam viešbučio kambaryje, aš negalėjau susivokti, ar tai buvo gerai organizuotos Raoul Castro nemažiau prisibijusios slaptosios policijos G II nariai. Žinojau tik, kad nuo šios dienos esu paženklinimas, kurių Kuboje yra tūkstančiai, o Havanoje šimtai. Aš įjungiau vėsin tušą, nes kažkaip pajutau šviesnio oro reikalingumą.

BOMBŲ SPROGIMAI KAS VAKARĄ

Gatvė neturėjo jokio vardo. Ją pagaliau galima surasti po ilgo klajojimo skersgatviais, einančiais pro vilas, sodus, parkus vakarinėje Avenida de los Presidentes pusėje. Ten išlipama iš taksi, nes... niekad nežinau. Yra Havanoje daug taksijų šoferių, kurie nekenčia Fidel Castro, nes jie turi badauti, neatvykstant naujiems turistams. Bet yra ir tokių, kurie tarnauja režimui dėlto, kad kenčia badą; nes už kiekvieną "patarnavimą" Havanos policija išmoka po 10 pezų gryvais. Pirmasis šoferis, su kuriuo kalbėjau, buvo dvi dienas neturėjęs jokio keleivio. Kad galėtų išmaitinti savo šeimą, jis vykdė "tamsius biiznius" doleriais. Jis sakė, kad už tai gautų apie 10 metų priverčiamųjų darbų, jei būtų sugautas.

Vyras, kuris mane lydėjo, žvilgtelėjo į laikrodį. "Dešimt minučių prieš devynias," pareiškė jis patenkintas. Havanoje, kaip ir paskutiniiais Batistos režimo metais, dabar kas vakarą girdimi bombų sproginiai. Tada kubiečiai žvilgtelėjo į savo laikrodžius. Jei lygiai pusė devynių, tai uoliosios milicijos salintų šūviai. O jei sproginas pasigirsta bet kuriuo kitu metu, tai reiškia, kad vėl sprogo bomba, primindama gyventojams, jog jie sėdi ant parako statinės, kuri gali pakilti aukštyje kiekvieną akimirką, ir kad vienintelis dalykas, kurį gali atnešti ateitis, yra

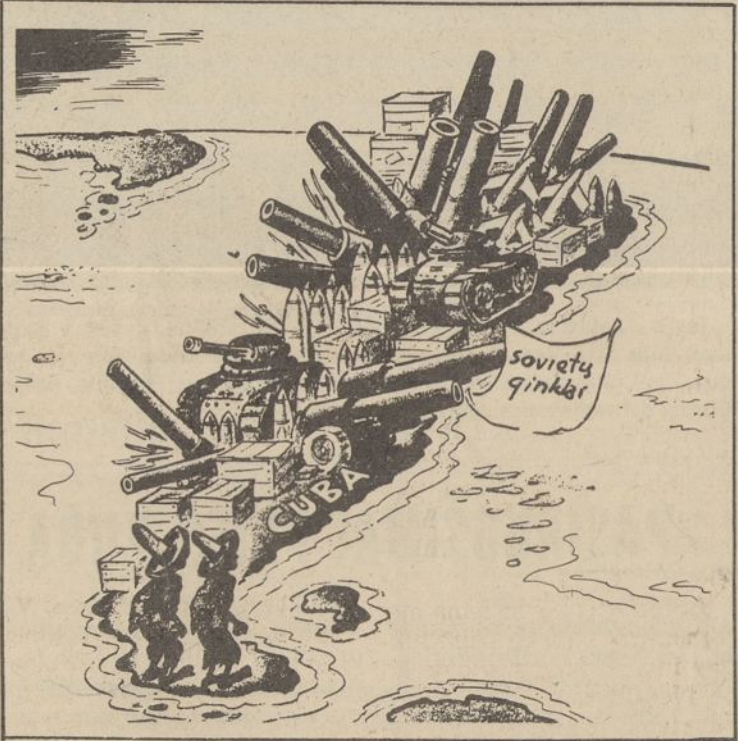
neišvengiamas, kruvinas ir baisus pilietinis karas.

SUSTOJĘ LAIKRODŽIAI

Mes ėjome išilgai apmirusio pastato, kuris vis dar tebevadinas "Casa de las Americas". Pažvelgęs į pastato laikrodį, galėjai pastebėti, jog jis sustojęs. Havanoje yra dešimtys laikrodžių, kurie nebeina jau dvejus metus -- nuo revoliucinio reži-

PAKARTASIS FIDELIS

Tada mes pasiekėme namą. Jis turėjo du garažus, grįstą aikštelę ir, kaip vėliau pamatėme, dengtą terasą, kuri nusitęsė iki privatinio maudymosi baseino, kuriame pragiedrėjus atsispindėjo tūkstančiai žvaigždžių. Namo vidus išdavė gerą skonį. Ant vienos salono sienos kabojo garsaus prancūzų dailininko paveikslas. Ir vis dėlto,

mo pradžios. Tai sudaro simbolinį įspūdį. Buvusio Hiltano viešbučio didžiosios salės laikrodis visą laiką rodo penkias minutes prieš aštuntą, trys "Casa de las Americas" laikrodžiai -- penkias minutes prieš vienuoliktą, ketvirtį po vienuoliktos ir dešimt prieš pirmą. Vienur mirtis atėjo anksčiau, kitur vėliau.

Milicija tą vakarą mus sulaukė tik vieną kartą. Galbūt dėl lietaus. Tai buvo du jauni vyrai, kurie dėl nežinomų priežasčių saugojo tuščią vilą. Jie dėvėjo improvizuotas uniformas, turėjo po du pistoletus, o iš jų burnų sklido Kubai tipiškas romo, kavos ir česnakų mišinys.

Mano palydovas buvo pasiruošęs. Jis pasakė dienos slaptažodį ir skubiai įtraukė jaunuosius į karštą pokalbį. Kiek galėjau suprasti, tai buvo gyva šneka apie revoliuciją, lietu, profesines sąjungas ir nuostabų žygį kubiečio boksininko, kuris Madison Square parke, New York'e, dideliama amerikiečių nusivylimui, taikliai patiesė savo priešą ir tuo savo tėvynei iškovojė milžinišką pergalę.

Abu vyrai nuosirdžiai ir garsiai nusiuko, kaip sugeba juoktis kubiečiai, sėdėdami net ant parakos statinės.

"Cuba si! Yanquis no!"

"Adios!"

"Patria o muerte!"

kambarin įžengus, pirmiausiai krito į akis ne tas paveikslas, o kartuvės. Ir ten kabojo, pigia virvute parišta lėlė su buvusių sukilėlių uniforma. Nereikėjo didelės fantazijos, kad atpažintum dakterą Fidel Castro!

Šeimnininkas buvo nedidelio ūgio, apvalus, malonus žmogelis -- tikras kubietis. Aš jo adresą buvau gavęs Miami mieste, todėl jau iš anksto žinojau, kad jis nėra režimo draugas, bet vis dėlto...

--Toks, -- pareiškė šeimnininkas, rodydamas kartuves, -- bus jo galas. Vėliausiai už pusės metų.

Jis pasakė tai tokia tonu, kokiu buvo mus pasveikinęs -- be dramatiškų gestų, net nepabrėždamas žodžių. Ir tai skambėjo taip natūraliai ir kasdieniškai, lyg:

--Ką galū pasiūlyti: džino ar kokteilį?

Aš turėjau dar kartą pasiūlyti į Castro giūrą. Reikia atsiminti, kad šiuo metu Kuboje daug žmonių atsiduria prieš egzėkucinių būrių automatų vamzdžius už nepalyginamai mažesnius "nusi-kaltimus". Tai galvojau, žiūrėdamas į lėlę, kurią srovė iš vėsinimo aparato sukinėjo į visas puses. Tai buvo vieną 1960 metų pabaigos vakarą...

Tik dveji metai praėjo nuo tos dienos, kurią milijonai žmonių

IKI PASKUTINIO ŠOVINIO... (26)

VIENOS ODISĖJOS GALAS

--Pamišėlių saują, -- pasakė 1943 sausio 26 puskarininkas Nieweg iš ketvirtosios priešlėktuvinės baterijos, iškrėsdamas savo pypkę padaužymu į priešais gulintį batą. Pastarasis nieko neatsakė, nes jo galva buvo po sniegu, o sniego buvo iki kelių, ir jeigu jo galva nebūtų buvusi po sniegu, tai vistiek jis būtų tylėjęs, nes ten, kur turėjo būti jo širdies, ruda dėmė švietė kumščio didumo skylė. Niewegas negalvojo apie priešais gulintį, nes dešinėje ir kairėje gulėjo dideli jų būriai, ir nebuvo laiko atkasinėti sniegą bei perlaužinėti asmens ženklus, kaip to reikalavo fronto nuostatai. "Vėliau," galvojo Niewegas, "bet kada ir kas tai padarys?"

Pypkės likučiai nežmoniškai dvokė, nes čiūžinių turinys yra prastas tabako pakaitalas. "Pamišėlių saują" vadas atsisotė, jį pasekė Niewegas, iš sniego pakilo dar 55 vyrai. Tai buvo būrys, kurio sudėtį galėjo paaiškinti tik nepaprastos Stalingrado sąlygos: pėstininkai, artileristai, štabistai -- beveik kiekvienas atstovaujantis atskirą formaciją. Net du lakūnai buvo jų tarpe. Jie buvo diena anksčiau numetę maisto siuntą ir tuoj po to rusų naikintuvų numuši. "Pamišėlių saują" bandė realizuoti "liūto operaciją" be jokio įsakymo, nes jiems visiems buvo aišku, kad prasiplaužimas tėra vienintelis šansas, nors ir tas nedidesnis kaip 1:99.

Niewegas žinojo, kad prieš penktą dieną iš Stalingrado į pietų pusę išžygiavo dar dvi grupės. Palikdamos sužeistuosius, nuo bado ir šalčio miršančiuosius, Dievas žino, kas atsitiko su tomis grupėmis. Niewegas nežinojo ir negalvojo, nes dabar jo mintys sukosi apie žygio tikslą ir tuos apdriskusius pavidalus, kurie toje krūvoje tebedėjė, slinkdami pro išdegtus namų likučius, pro skurdžias duobes lede, kur dar prieš dieną ar dvi gulėta, besiginant nuo rusų puolimų. Viskas buvo palikta, ir to nebegalima jau buvo pakeisti. Katiliukai, kuriuose geraisiais laikais buvo atsigabenamas maistas, apūridę kulkosvaidžiai, kuriems jau nebebuvo šovinių, kuprinės su maža manta, kuri buvo nešiojama iš pozicijų į pozicijas.

Jie buvo pasiėmę tik batus, milines, antklodes. Kišenėse dar buvo užsilikę po porą senų laiškų ar fotografijų. Visa kita nebebuvo svarbu, išskyrus užsispyrimą pasiekti laisvę ir keletą šovinių. Svarbiuosius dalykus atsidurti nuo nesvarbiųjų juos buvo išmokiusi pastarųjų mėnesių patirtis. Vakar numestose "tiekimo bombose" jie rado mėsos konservų ir duonos, ir kiekvienas paėmė, kiek pajėgdamas panešti. Likučius gražiai sudėjo ant ištiestų milinių -- gal dar atsiras kas nors, kam jų prireiks.

Šventė jo pergalę, ir kurią tūkstančiai havaniečių iš visų miesto dalių stovėjo prieš Palacio, garbindami Castro, kaip laisvės didvyrį.

--Pilietinis karas, -- tęsė šeimnininkas, -- ir tai ne koks rūmų perversmas, bet tikras pilietinis karas -- baistausias ir kruviniausias iš tų, kuriuos Lotynų Amerika bet kada yra pergyvenusi.

Paskui šeimnininkas paėmė indą ir sumaišė svečią kokteilį.

Jei norima ieškoti tiesos, Havanoje, kaip ir paskutinėmis Batistos režimo dienomis, reikia aplankyti įvairias užsienio valstybių pasiuntinybes, Taip, pvz., Argentinos pasiuntinybėje sutiks dakterą Emilio Menendez. Dar visai neseniai sąrašuose jis buvo ištikimas "fidelistas" -- dar daugiau, Kubos aukščiausiojo teismo pirmininkas. Jis padėjo už tą garbę iškilmingo stiliaus laiškų, bet atsakymo jau nebelaukė, o tiesiog nuskubėjo į Argentinos pasiuntinybę pasiprašyti politinės globos. Jis per daug gerai žinojo, kaip "teisingumas skelbiamas", praėjus dvejiems metams po žlugimo to diktatoriaus, kuris žinojo tik teroro teisę.

(Tėsinys: Castro režimo ženklas)

Žygis būsiąs ilgas, sakė pulkininkas leitenantas, ir tie, kurie tai girdėjo, palingavo galvomis. Šimtą kilometrų reikės nueiti klampoti per sniegą, pridūrė vadas, ir buvo gerai, kad jis nežinojo, jog frontus jau skyrė du šimtai penkiasdešimt kilometrų.

Žygis prasidėjo be ceremonijų. Pirmieji pasileido, kur vienintelis kompasas ir akys vedė, kiti stengėsi statyti kofas į jų pramintas duobes sniege. Kaip mišri buvo būrio sudėtis ir apranga, kaip gal labai nevienodos mintys sukosi jų galvose, taip vieningas buvo jų užsispyrimas pasiekti laisvę ir žygiavimas.

Pietinėje Krasnovo pusėje jie perėjo geležinkelį -- lygiai toje vietoje, kur prieš dvi dienas dar 371-jį diviziją, ties Kamyševką penketas nuvargusių atsiliko, ties Kalaču perėjo Doną ir ilgai kovėsi su rusų tiekimo grupe. Po kautynių liko tik trisdešimt vyrų.

Sausio 28 vokiečių žvalgybinis lėktuvas netoli Kalačo pastebėjo grupę kareivių, kurie iššovė atpažinimo signalus. Lėktuvas nusileido žemyn, grupę atidžiau apžiūrėjo ir pranešė savo spėliojimus į Novo - Čerkaską. Maršalo Milcho įsakymu buvo pradėtas su grupe palaikyti ryšys ir antrą dieną grupei buvo numestas iš lėktuvo pranešimas, kuriame buvo sakoma, kad "kovos grupė, priartėjus vokiečių lėktuvams, turi susirikiuoti savistikos formacijon".

Sausio 29 grupė buvo pastebėta už penkiošios kilometrų nuo vakarykščios vietos, ir jai numesta maisto bei šaudmenų. Grupė patvirtino gavimą žaliomis raketais. Trečią dieną jos nužygiuotas atstumas buvo skaičiuojamas 25 kilometrais ir grupėje konstatuota 25 asmenys. Ketvirtą dieną grupės buvo nužygiavusi tik 10 kilometrų.

Tai buvo paskutinė diena, kurią aviacija tebeturėjo ryšį su vienišąja grupe. Jie buvo nužygiavę pusę kelio, arba planuotą šimtą kilometrų, bet greičiausiai to nežinojo. Dar kartą lėktuvas numetė maisto ir pranešimą, kuris kalbėjo apie didėjančius rusų kariuomenės telkinius netoli mos apylinkėse. Grupė buvo nurodyta, kad atpažinimo ženklas ateityje būsiančios dvi žalios ir viena raudona raketa.

Bet niekas nuo žemės nebeiššovė dviejų žalių ir vienos raudonos raketos. Nuo sausio 30 nepastebėta jokių ženklų. Sausio 31 žvalgybinis lėktuvas pranešė: "Nerasta jokių ieškomos formacijos pėdsakų". Maršalo Milcho įsakymu ieškojimai buvo tęsiami iki vasario 2, tačiau nepaaiškėjo, kas atsitiko su dvidešimt penkiais nusilpusiais, liguistais žmonėmis toje ledinėje dykumoje.

Vienas vis dėlto pasiekė vokiečių linijas ir galėjo papasakoti, kas atsitiko. Puskarininkas Niewegas kovo 3 pasiekė priekinius vokiečių postus prie Donezo ir atpasakojo "pamišėlių saujos"

istoriją, baisios kančios ir siaubingą istoriją.

Po kautynių su rusų tiekimo grupe, pasakojo Niewegas, liko pakelėje šeši vyrai. Dėmėtoji šiltinė, vidurių šiltinė ir nusilpimas pradėjo skinti likusiųjų eiles. Bandymas pasiekti Oblivskaja nepasisekė, nes ten pastebėti dideli rusų junginiai. Stepėje tarp Dobrojos ir Beresovajos įvyko lemiamoji kova. Beliko tik keturi vyrai, kurie tęsė kelionę per stepę. Du nusilpę vėliau pasidavė rusų sanitarinei kolonai.

Niewegas ir dar vienas, kuris anksčiau priklausė fronto pašto vienetei, žygiavo per vietoves, kurių vardų nežinojo, bet ties Vėluiki ir juos pasivijo likimas. Vyrai, kuris anksčiau Stalingrade skirstė laiškus, liko begulys su nušalusiomis kojomis, o Niewegas iškėlė rankas. Jis pateko frontan vykstančios tiekimo kolonos belaisvėn ir buvo atgabentas prie Charkovo. Vieniū be laisvų niekenu žemėje niekas nesidomėjo, ir taip kovo 3, vienuoliktosios tankų divizijos vienetas vykdant priešpuolį, pateko į "vokiečių rankas".

Tai, ką jis papasakojo, buvo surašyta į du protokolo lapus. Niewegas būtų pasakęs daugiau, bet buvo persilpnas. Gal rytoj ar poryt galėsias daugiau papasakoti.

Bet žmogus, kuris buvo atžygiavęs nuo Stalingrado iki vokiečių linijų, nebesulaukė rytojaus, nes jo laimingai atvykimo dieną pulko sanitarinis punktas buvo sunaikintas prieš bombų. Puskarininko Niewego odisėja buvo baigta.

(Bus daugiau)

* Washingtonė prasidėjo nauja demonstracijų banga, reikalaujanti panaikinti atstovų rūmų priešamerikinės veiklos tyrinėjimų komitetą, kovojantį su komunizmo infiltracija Amerikoje. Didžiąją demonstrantų dalį sudarė studentai iš įvairių JAV universitetų. Visoje Amerikoje esą išdalinta apie 750,000 kopijų rūmų atstovo James Roosevelt (buvusio prezidento sūnaus) kalbos, kurioje jis taip pat reikalauja minimo komiteto panaikinimo.

* Izraelio premjeras Ben Gurion paėmė kelių savaičių atostogas, kurių pabaigoje paskelbs, ar jis rezignuos, ar priims kabineto nutarimą, kuriuo išteisinamas buvęs gynybos ministras Pinhas Lavon dėl prieš šešerius metus įvykusios "pavojingos avantiūros". "Lavon afera" siekia 1954 metus, kada Kai-re buvo areštuotas Izraelio šnipų žiedas, siekęs išprovokuoti Nasserio konfliktą su JAV. Tada Lavon pasitraukė iš ministerio posto, bet tik dabar paskelbtas nutarimas nelaiškai jį atsakingu už tuos įvykius iššaukė politinę krizę, suskaldydama partiją ir grasindamas sugriauti Izraelio vyriausybę.

Tokios gyventojų nuotaikos buvo prieš dvejus metus, kada Fidel Castro buvo pasitiktas, kaip Kubos išlaisvintojas. Dabar vis labiau gausėja kalbos apie netolimą jo režimo galą.

Did You Pay YOURSELF...Enough?

Be sure to pay yourself a large enough share of your earnings. A good approach is to pay yourself first... by depositing your savings and then working out your budget. You will soon have that margin of security and safety required for emergencies, college education for your children, retirement, etc. Your dreams and your planning can be realized.

All Savings Deposited Through
JANUARY 16th

Earn 4% from **JANUARY 1st!**

SAVE SAFELY ... at Three Convenient Locations

ST. CLAIR SAVINGS

813 East 185th St.
25000 Euclid Ave.
6235 St. Clair Ave.

DAR TRYS VALANDOS NAKTIES (30)

DESZÖ ÁRVAY

--AR TAI TURI REIKŠTI ĮSPĖJIMĄ?

Kuzinas užtraukė cigaretes dėmą. Žarija sekundei apšvietė jo veidą.

--Kas tad kelia jums nerimą?

--paklausė jis.

--Kad liudininkas prieš Iloną turi būti "Arany Bikoje".

--Kelneris.

--Ir kad jūs todėl žinote Asbotho pavardę.

--Asbothas miręs.

--Aš žinau, -- atsakė Erszobeta, -- bet Ilona su Asbothu susitikinėdavo "Arany Bikoje".

--Ji nuneigė ir tai labai gerai. Aš niekada nesiverčiau į jos vidų, jei Ilona vieną dieną išeis į laisvę, ji turės mesti tą nepagrįstą konspiraciją. Jis neduoda jokios naudos.

--Ar tai reikia laikyti įspėjimu? -- paklausė Erszobeta.

--Ir tamstai.

--Jūs klystate, -- atsakė ji, -- arba visoje Vengrijoje gyvena vien tik sąmokslininkai. Aš nežinau jokio pogrindžio, aš net nenoriu konspiruoti, lygiai kaip ir Ilona; bet mes galėjome viena kitai pasisakyti, ką galvojame. Ir tai negalima? Kas nepritariamo notoniškiems laikraščiams straipsniam, tas liaudies priešas. Turbūt nėra kito žodžio, kuriam būtų priključta tiek daug kvailybės. O jei du žmonės vieno dalyko galvoja apie tą patį dalyką, tai jie jau įtariamai sudarą fašistinę grupę; iš trijų jau susidaro kontrarevoliucinė organizacija. Žodžiai darosi kaskart kvailiesni ir pavojingesni. Jei kas Vengrijoje areštuojamas, sudreba visi jo pažįstamieji, nes jie kurluo nors klausimu turėjo tą pačią nuomonę, nors tai būtų lietuvių tik elektros linijai namuose. Visa, ko negalima pasakyti, ko negalima atspaudinti, tampa nelegalu. Aš nepažinojau Ilonos, aš nepažinojau Boronkajaus, nepažinojau šoferio ar dar kurio nors kito asmens. Vieną dieną susitiko su vienu čia, su kitu ten, kažkur, kažkada, atsitiktinai. Šoferis man per daug karštai keikė karo ištroškusią Ameriką; Boronkajus per daug šaltai smerkė Vakarų kultūrą; o Ilonos žvilgsnis kalbėjo ne tai, ką burna.

Antrą kartą susitikę, buvom jau pažįstami ir pasitikėjom vienas kitu. Ar ir su mudviem buvo kitaip? Aš tamsta pradėjau pasitikėti, vos pirmą kartą pamatėsi.

--Kodėl? -- paklausė Kuzinas.

--Palikim tai.

Jos veide spindėjo pasitenkinimas nebaigta sakyti mintimi, bet kambarys buvo tamsus.

--Taigi, mes esame nelegalūs, -- pasakė Kuzinas, atsistojo ir praėjo pro Erszobetą į miegamąjį. Ten įjungė šviesą. Išėmęs iš spintos skalbinius, padėjo ant lovos.

--Jūs miegosite čia, -- pasakė jis, -- aš susistumsiu foteliu.

Erszobeta stovėjo tarpdury. Jis praėjo pro šalį. Perklojusi lovą, ji užgesino šviesą. Kuzinas buvo jau išsitiesęs ant fotelių kitame kambarielyje. Jis girdėjo Erszobetą nusirengiant ir atsigulant.

--Labanakt, -- pasakė jis.

--Labanakt.

Erszobeta buvo linksma. Ji neuždarė durų tarp abiejų kambarių. Vos tik palietusi durų rankeną, ji suvokė būklės keblumą, bet tuo metu jai dingtelėjo ir mintis, kad uždarytos durys galėtų reikšti nepasitikėjimą ar net įžeidimą. Ši mintis buvo stipresnė už norą vaidinti nekaltybę.

Rytą juodu ilgai gulėjo nemiegodami. Pagaliau Kuzinas atsikėlė. Jis miegojo, pusiau sėdėdamas, pusiau gulėdamas, ir jam atrodė, kad visą naktį nebuvo sudėjęs akių. Jis nuėjo į vonią. Erszobeta stovėjo prie lango, kai jis grįžo.

--Visas Budapestas guli po jūsių kojomis, -- pasakė ji.

--Ar gerai miegojote? -- paklausė jis.

--Labai gerai.

Kuzinas iš miegamojo spintos išsitraukė rankšluostį.

--Vonia koridoriuje, pirmos durys dešinėje.

--Ar dar kas nors gyvena šiame aukšte? -- paklausė ji.

Jis pasižiūrėjo į laikrodį.

--Andras, jaunas Boronkajus, jau mokykloje, o tarnaitė šiuo metu turi darbo apačioje.

Kuzinas klydo. Nuo tada, kai

dingo Boronkajus su dukterimi, Andras gyveno internate. Tarnaitė neturėjo reikalo anksti keltis Erszobeta grįžo susinervinusi. Kiek vėliau juodu išėjo iš namų. Vieno Boronkajų lango užuolaidos sujudėjo. Ties rododendrais Erszobeta sulėtino žingsnį.

--Aš vis dėlto sutikau tarnaitę, -- tarė ji.

--Ar tai bloga?

--Ir ponias Boronkai stovi už užuolaidų, stebėdama mus.

--Juo geriau.

Jie buvo ties pat krūmais.

--Dabar jūs iš tikrųjų turėtumėte mane dar kartą pabučiuoti, -- pasakė Erszobeta sustodama. -- Dėl Boronkajų, -- pridūrė.

--Gudriai sugalvota, -- pasakė Kuzinas.

Paviršutiniško apsikabinimo metu jis pajuto Erszobetos kritus ryškiau, negu vakar naktį, bet tikėjo, kad dėlto kaltos esančios mintys apie Iloną.

--Jūs nevykusiai bučiuojatės, -- pasakė Erszobeta nusišypsodama.

--Už tai eisite kartu su manimi pusryčiauti, -- pasakė jis, -- ir būtent į Pestą. Ant Dunojaus kranto bus daugiausiai mus maitinčių.

Szecheny kalno apačioje Kuzinas norėjo imti taką, bet Erszobeta pasakė, kad tai būtų bereikalingas pinigų švaistymas. Jie važiavo tramvajumi ir tylėjo. Tik Dunojaus viešbučio terasoje vėl pradėjo kalbėti. Jie susėdo prie apvalaus stalo. Balta staltiesė turėjo kavos dėmes, nors, iš raukšlių sprendžiant, buvo neseniai lyginta. Kelneriai statinėjo saulės skėčius. Kuzinas ir Erszobeta buvo pirmieji svečiai. Jis padavė jai raštelį.

--Mano telefono numeris Boronkajų namuose. Skambinkite man dažnai, nors ir žinote, kad esu tarnyboje. Laidas neabejotinai kontroliuojamas -- dėl Boronkajų.

--Ir kai jūs atsiliepsite, apie ką mes turime kalbėti? -- klausė Erszobeta.

--Kalbėsime, ką įsimylėjusieji kalba.

(Nukelta 16 psl.)

Chicago neolituų ir Lietuvių Taut. Akademinio Sambūrio Naujųjų metų sutikimo baliuje prie Siliūnų stalo. Nuotraukoje iš kairės: Mažeikienė, V. Siliūnienė, Balceris, C. Modestavičius, A. Siliūnas, O. Siliūnienė ir J. Našlūnas.

V. Noreikos nuotrauka

Neo Lithuania ir Tautinio Sambūrio Nauji metai Chicagoje

Korp! Neo-Lithuania ir Liet. Taut. Akad. Sambūris, kaip ir kasmet, suruošė Mid-West viešbučio salėje 1961 metų sutikimą. Svečiai pradėjo rinktis jau nuo 9 val. vakaro ir apie 10 val. jau buvo pilna salė. Jaunos šeimininkės sen. Vidos Aleksandriūnaitės gėlėmis papuošti stalai ir apkrauti skaniais jų pagamintais lietuviškais valgiais, viliojo svečius prie jų prisėsti. Estradoje Clevelando Neo-Lithuanų orkestras, vadovaujamas sen. Algio Modestavičiaus, sudarė puikų įspūdį. Juos pavaduodami pertraukų metu griežė p. Morkūno vadovaujamas Chicago orkestras.

Baigiantis seniesiems metams vyr. vakaro šeimininkas inž. V. Mažeika pakvietė Neo-Lithuania Chicago skyriaus pirm. St. Virpšą tarti žodį. Lygiai 12 val. sutinkant Naujuosius metus, publika sustojo ir sugiedojo Lietuvos himną. Po himno Korp. Neo-Lithuania pirminkas sen. St. Virpša pasveikino visus ir palinkėjo laimės. Po kol. St. Virpšo kalbos buvo sugiedotas Gaudeamus igitur... Po studentų himno, Neo-Lithuanų orkestrui užgrojus tradicinį iš operos "Traviata" valsą, pakilo taurės, pripildytos šampano ir visa salė atskirais stalais sveikino vieni kitus linkėdami laimingų Naujų metų.

Svečiai, susiskirstę grupėmis po 10-12 asmenų prie stalų, tęsė toliau Naujų metų sutikimą. Buvo ir vienas ilgas stalas, kairėje estrados pusėje, prie kurio sėdėjo neolithuanai ir jų svečiai

Baliaus šeimininkė sen. V. Aleksandriūnaitė, prie įėjimo laukia svečių. Šalia jos sen. V. Nemickas.

V. Noreikos nuotrauka

Inž. V. Mažeikos stalas Chicago neolituų N. Metų sutikimo baliuje. Iš kairės: S. Švedas, J. Jošiukaitis, M. Šimkus, V. Mažeika su poniomis.

V. Noreikos nuotrauka

M O K A M E

4 1/4%

metinį dividendą už visas taupymo sąskaitas.

MUTUAL FEDERAL BENDROVĖS REKORDAS...

- Įsteigta Chicagoje 1905 metais.
- Nuo 1905 metų pergyvenom karus, ekonomines depresijas, panikas ir krizes, tačiau visiems savo taupytojams išmokėjom kiekvieną sutaupytą dolerį.
- Jūsų pinigus galima perkelti iš kitur, jei atnešite savo banko knygutę.
- Pinigų taupymui nereikia važinėti, juos galite atsiųsti paštu, nes mes apmokame visas pašto persiuntimo išlaidas.

MUTUAL Federal SAVINGS and Loan Association

Chartered and Supervised by the United States Government
2202 W. CERMAK ROAD • CHICAGO 8, ILLINOIS
Phone: Virginia 7-7747 John J. Kazanavskas, Pres.

Filisterio J. Našlūno stalas Chicago neolituų N. metų sutikimo baliuje. Nuotraukoje iš kairės: S. Mankus, J. Andrašius, J. Micevičienė, J. Montvila, B. Stanaitienė, A. Varnas, S. Gečas, J. Laskauskas, K. Micevičius, O. Laskauskienė ir J. Našlūnas.

V. Noreikos nuotrauka

DIRVA

— THE FIELD —

Established in 1915
6907 Superior Avenue
Cleveland 3, Ohio
HEnderson 1-6344

Prenumerata metams: \$10.00 • Laikraštis išeina tris kartus savaitėje: pirmadieniais, trečiadieniais ir penktadieniais, išskyrus šventes.
Redaguoja: B. Gaidžiūnas, V. Gedgaudas ir J. Palukaitis
• Redakcinę kolegiją sudaro: P. Bastys, E. Čekienė, R. Mieželis, V. Rastenis ir St. Santvaras.

50 naujų skaitytojų ir 500 dolerių...

Prieš savaitę supažindinome su geriausia Dirvos 1960 metų skaitytojų šeima. O šiandien su geriausiu vyresniosios kartos skaitytoju — Jonu Lietuvninku, iš Baltimorės.

Jonas Lietuvninkas, perkopęs per 70 metų, pareigūmų savo laikraščiu ir lietuviškom organizacijom, tebėra pačioje pajėgumo viršūnėje. Ir geriausiu pavyzdžiu, kokį tik galime rasti JAV lietuvių išeivių gyvenime.

Jonas Lietuvninkas šiame krašte duoną pelnė ne iš baltarankio profesijos, bet siuvyklose. Kaip ir visi, uždirbta dolerių brangino, bet atsiradus reikalui, dosniai rėmė lietuvišką spaudą ir lietuviškų organizacijų darbą.

Štai, apytikriai susumuojant, J. Lietuvninkas per dešimtmetį, Dirvai yra atsiuntęs apie 50 naujų prenumeratorių. O 1959 m. rugsėjo mėn. pradžioje atėjęs ir su netikėta 500 dolerių auka.

Šiuo atveju Jonas Lietuvninkas man primena neužmirštamai kilnų kitą siuvėją, kurį į gyvenimą išvedė šviesios atminties vyskupas Motiejus Valančius — tai Palangos Juze. Anas, eidamas per žmones, mokė geresnio gyvenimo ir nešė šviesą. Ir Jonas Lietuvninkas, kiek pajėgia, panašiai daro.

Geriausia bus, kad patį J. Lietuvninką skaitytojams pristatysime iš jo paties minčių, beveik prieš dvejus metus pasakytų Tautinės Sąjungos seime, Detroite. Tada jis taip kalbėjo:

"Kur mano žodis neįtakingas ir ranka sunkiau nuolat plunksna, ten remiu savo kišene ir darbu. Jau geras laiko galas, kai savo taupmenų ir senatvės pensijos dalį skiriu mūsų laikraščiu sustiprinti. Iš patirties žinau, kaip šelmis žaliukas sunkiai išprašomas iš piniginių. Todėl nuobodų pensininko laiką pajavairinu, vaikščiodamas po senųjų ir naujųjų ateivių butus ir pirdamas užsisakyti Dirvą.

Jeigu kur būnu sutiktas su nepalankia šypsena, ar grįžtu namo visai nieko nepešęs, tai manęs nebaudo, nes aiškiai žinau iš mūsų pirmatinių aušrininkų ir viltininkų, kad esame paveldėję ne tik idėjas, bet ir kovą dėl tautos laisvės.

Ir anuomet ir dabar priešas tas pats — maskolius, tik kitame kaily. Anuomet mūsų tautą spaudė erelio sparnai, dabar pakilo virš galvų pjautuvo ir kūjo gresmė. Kova dabar pasidarė dar žiauresnė, bet ir mes, kovotojai, esame kitokie — ne tie rusų caro artojai, knygnešiai; ne tas būrelis inteligentų, žandarų persekiojamų ir džiovos kamuojamų. Esame dabar daug gausesni, apsišvietę, už anuos turtingesni, o svarbiausia — laisvi! Todėl nedovanotina nuodėmė ir didelė gėda būtų mums, jeigu čia sukluptume prieš auksą veršį ir nusisuktume nuo tėvynės ištiestos į mus pagalbos prašančios rankos.

Kiekvienas atskirai dirbame, rūpinamės ir auksuokamės savo šeimų gerovei. Visi kartu betgi turime rūpintis didžiosios šeimos — tėvynės gerove ir ateitimi. Tai yra kiekvieno padoraus lietuvių pareiga. Tai ne tik pareiga, bet ir įstatymas mums, kaip patis žodis "tautininkas" rodo. Šį vardą mes prisiimam savanoriškai. Todėl be atsilikimų ir murmėjimų turime atiduoti šiai sąjungai, o per ją tautai, prideramą dalį savo laimėjimų: mokslo, darbo ir turto. Esame jauni, esam šviesūs ir, palyginus su pirmaisiais kovotojais ir su mūsų broliais, bolševikų apiploštais iki paskutinių marškinų, — esame turtingi. Ką daugiau duota, iš to bus daugiau ir pareikalauta!"

Tai toks yra mūsų Jonas Lietuvninkas, geriausias vyresniosios kartos Dirvos skaitytojas, talkininkas ir rėmėjas. Juo didžiuojamės ir jam dėkojame. B. G.

J. Lietuvninkas remia ne tik Dirvą, bet ir įvairias tautines organizacijas. Nuotraukoje jis kalbasi su buvusiu Nepriklausomybės Fondo pirmininku A. Seniku apie lėšų teikimą.

IŠ LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĖS TALKOS VADOVYBĖS APLINKOS

IVYKIAI PATEISINO UŽSIMOJIMĄ, DĖL KURIO SVYRUOTA

Jūsų bendradarbis LNT reikams atsiprašo ilgai tylėjęs. Nebuvo patogu vien tik kartoti tą patį "rytų fronte nieko nauja"... O LNT vadovybės aplinkoje pasisukiojęs beveik nieko kita negalėjai išgirsti. Bet šių metų pirmomis dienomis nugirdau kalbų.

--Žymiai pagyvėjusiais balsais --tarp LNT ir LNF valdybų žmonių, vadinasi, "tarp veikėjų ir pinigų rinkėjų" Vienas iš veikėjų vienam iš rinkėjų rodo Vilko Vykdomosios Tarybos naująmetinę deklaraciją. O ten parašyta:

--Kelioliką metų mes savo laisvės propagandą nukreipdavome pirmoje eilėje į Europos ir Amerikos žemynų valstybes. Šiomet pirštu duriamai pamatėme, kiek svarbu yra Lietuvos ir kitų Pabaltijo tautų laisvės reikalą išnešti į Afrikos ir Azijos rinką, paskleisti ypač tarp tautų, kurios neseniai gavono nepriklausomybę ir šiemet masiniai buvo priimtos į Jungtines Tautas. Kiekvienos tų tautų žymesni valstybininkai ir delegatai tarptautinėse institucijose privalo aiškiai susipažinti su Pabaltijo gyvybinėmis problemomis. Juk tos tautos dabar kartu lemia Jungtinių Tautų vienokius ar kitokius nutarimus. Be to: Afrikos tautos mūsų siekliai nėra jau tokie svetimi ir tolimi, kaip galėtų išrodyti. Ir šita pasirodė Jungtinių Tautų rudeninėje sesijoje. Kad čia mums reikia dar daug aiškinamojo darbo atlikti -- tai suprantama.

LNT žiūri LNF tiesiog iššaukiančiu žvilgsniu, maždaug, na, ką gi dabar pasakysit! Pasirodo, LNF buvo kiek skeptiškai nusiteikęs, kai LNT valdyba prašė iš fondo kartą ir kitą po kelias dešimtis ar šimtinę dolerių kačkokiems mistiškiesiems santykiams su... Azija ir Afrika. Tai buvo dar 1958 metų pradžioje. Buvo ir 1959 metais. Kačkoldi santykiai su Azija, su Afrika... Ką tai turi bendra su Lietuvos Nepriklausomybės siekimu? O čia štai Vilko Vykdomoji Taryba paaiškino.

Sako, kad skeptikų mūsų visuomenėje daug. Labai maža tokių, kurie lengviau pripažįsta reikala dairytis naujų kelių ir priemonių. Dar mažiau tokių, kurie pasiskubina lėšomis paramai naujus bandymus, nors ir senuosius jau stumia tolyn kaip nusibodusius.

--Keliolika metų mes savo laisvės propagandą nukreipdavome pirmoje eilėje į Europos ir Amerikos žemynų valstybes. Šiomet pirštu duriamai pamatėme...

Taip, šiemet ir Vilko Vykdomoji Taryba Reutlingene "pirštu duriamai pamatė". Ar tą patį pamatė ir prezidentas New Yorke, dar sunku pasakyti. Bet LNT tą tikrai pamatė jau daugiau kaip prieš trejus metus.

LNT valdybos narys, turbūt matydamas akyse šiek tiek netikrumo, pakijo specialius Lietuvos Naujienų Atrankos pranešimo nuorašą.

--Poros pastarųjų mėnesių laikotarpyje...

Palauk, kada tai buvo. Pranešimo data... 1958 metų spalio 29 d. Taip, tūkstantis devyni šimtai penkiasdešimts aštuntų...

--Poros pastarųjų mėnesių laikotarpyje įvairiuose Tolumų ir Artimųjų Rytų ir net Afrikos laikraščiuose pasirodė po kelių straipsnių, kuriuose, besvarstant šio metodo tarptautinės padėties klausimus, nurodomas Lietuvos, Latvijos ir Estijos likimas bei netolimos praeities patyrimai, kaip vadinamiems neutraliems kraštams labiausiai žinotinas ir

įsidėmėtinas įspėjimas.

--Lietuvos Nepriklausomybės Tarka jau kuris metas kėlė mintį, kad Lietuvos (ir apskritai Pabaltijo) klausimas yra keltinas neutraliuose kraštuose šiais sumetimais:

a) Tie kraštai turi didelės reikšmės ir įtakos apskritai tarptautinėje politikoje ir ypač Jungtinių Tautų Organizacijoje.
b) Lietuvos, Latvijos ir Estijos pavyzdys gali būti labai svarbus argumentas tiems anų kraštų opinijos formuotojams, kurie kritiškai žiūri į kitų susižavėjimą Sovietais ir į kitų palankumą vadinamajai taikingai koegzistencijai, prekybai ir kitokiame bendravime su Sovietais.

--Tais sumetimais LNT sutarė atitinkamai veikti drauge su tuo besidomintais pabaltiečiais, sukelus krūvon darbą ir turimą ryšių panaudojimą. LNT dalyvavimą toje akcijoje lėšomis parėmė Lietuvos Nepriklausomybės Fondas.

--Susirasta atitinkamų talkininkų tarp Jungtinės Valstybės reziduojančių atitinkamų kraštų laikraštinių. Kontaktai 216 (Dėmesio: Du šimtai šešiolika! Jb.) svarbesniųjų laikraščių beveik visuose Azijos ir Afrikos kraštuose. To pasėkoje jau ir pasirodė tuose kraštuose čia paminėti tie straipsniai.

Taip. Jeigu kam tik "šiemet", tai yra, 1960 rudenį tas "pirštu duriamai paaiškėjo", tai LNT konkrečiai tą darbą pradėjo prieš lygiai trejus metus, 1958 metų pradžioje, o reikalas jai buvo aiškus ir dar seniau. Apie tai buvo ir viešai kalbėta, tik... turbūt per kelioliką metų pramintieji takai į daugumo minčių buvo labiau įsitrėję, apie naujus reikalus daugelis išgirdome ir vėl pamiršome.

Klausiu, kodėl LNT tokio dalyko dažniau negarsino: per ilgą laiką, įsidėmėtumėm, prisidėtumėm...

Kalti, sako, esam, kalti, bet ir atleiskite: jūs norit, kad ir darbas būtų atliktas, ir kad priemonės būtų paripintos, ir dar kad jums būtų "galvos kalamos" beįrodinėjant, jog to reikla... Gera, bet nepajėgiame. Kai tik įsileidi "galvas kalti", tai nėra kada reikalingąjį darbą bedirbti. O kol neturi parodyti ko jau padaryto, tai ir galvas kietesniausias sunku "prakalti". Pasidaro užburtas ratas. Iš jo, sako, išleiti galima tik deka ty, kurie "neregėjo, o įtikėjo". Tai yra, deka ty, kurie tiesia bent pradžiai pagalbos ranką, nereikalaudami visų pirma kelis kartus aiškinti, "o kur katras mano centas bus panaudotas".

Vis dėlto dar klausiu, kodėl gi apie rezultatus, pasiekus prieš kone pustrėčių metų, mažai kalbėta. Reikėjo rodyti ir rodyti.

Kalti esam, kalti esam, -- vėl kartoja, net ir atleidimo nebeprašo, tik sako, kad apie tai (apie naujus Lietuvos padėties priminimus Tolumų Rytų ar Afrikos spaudoje) buvo sakyta ir rašyta ir 1959, ir 1960 metais, tik, žinoma, ne kasdien, net ne kas mėnuo. Sako, mūsų ne višitiškas būdas, dėl vieno klausinio nešaukiam "kapa su dešimčia"... Į Europos ir Amerikos kraštus apie savo bėdas šaukiame keliolika metų, ir tai rezultatais negalima taip jau labai didžiuliais, tai kaip galima reikalauti, kad Azija ir Afrika būtų taip greit sukeltos ant kojų, ypač veikiant tokiomis kukliomis priemonėmis?

Na, bet fonde, pas pinigų rinkėjus ir saugotojus, tikras rū-

pesčio atoslūgis. Rūpesčio dėl tų kelių šimtų dolerių "išmestų į Afriką". Pasirodo, kad gerai, kad reikėjo. Net Reutlingene pamatė, jog "Afrikos tautos mūsų siekliai nėra jau tokie svetimi". Kas žino, gal tie mūsų reikalai tenai nebe tokie svetimi ir dėl jų spaudon pralindusių straipsnių? Galgi tie mūsų doleriai, padėję tiems straipsniams pasiekti anų kraštų spaudą, irgi šitą reikškė?

Dar klausimas, argi galėjo užtekti keleto šimtų dolerių sudaryti ryšiams ir pasibelsti net į daugiau kaip dviejų šimtų tolimų redakcijų duris?

Esu tuojau pataisomas, kai ne vieną kartą "pasibelsta", o jau treji metai kaip nuolatos tų redakcijų "duryse varstomos". Toli ne visose mūsų ten sėjami grūdėliai krinta į derlingą dirvą. Bet sėti bandom, nes ir uolose kartais pasitaiko plyšių, į kuriuos patekė grūdėliai išdygsta. Ir žinoma, kad tų keleto šimtų dolerių, kuriuos L. N. Fondas toms pastangoms paramė 1958 ar 1959 metais panašyry, nė iš tolo nebuvo gana. Ieškojom ir radom pagalbos tiems kontaktams, o LNF parama buvo tik pirmutinis "rato įsmaginimas".

Ar tai reiškia, kad daugiau pagalbos tam darbiui nei nereikia?

Atsakymas kiek netikėtas: -- Ne, nebūtina, jeigu... esam apsisprendę pasitenkinti žygiavimu į tikslą pėsčiomis. Nebent "pirštu priduriamai pamatytumėm", kad jau stingam laiką, kad gal vertėtų "pasi-samdyti taxi". Tada reiks prisiminti, kad nepatepęs nepavaižiuosi.

Ar dar neaišku? Ar reikalaušim, kad kas nors mums tuo reikalu dar "kaltų į galvą"?

J. B.

NEOLITUANŲ NAUJI METAI CHICAGOJE...

(Atkelta iš 3 psl.)

kiti. Šalia jų, kaimynystėje, vyr. vakaro šeimyninko fil. inž. V. Mažeikos stalas, kur tarp gražių ponių neolithuanai filisteriai — inž. St. Švedas, inž. Jasiukaitis, teisininkas M. Šimkus, inž. V. Mažeika ir kt.

Kitoje salės pusėje, prie įėjimo, ilgas Eug. Bartkaus stalas, kur sėdi apie 20 žmonių. Tai visi tautininkų vadovybės tuzai — Vilties Draugijos pirmininkas Dr. J. Bartkus, Tautinės Sąjungos vicepirmininkas inž. J. Jurkūnas, Korp. Neo-Lithuania Centro Valdybos pirmininkas M. Valiukėnas ir daugelis kitų. Šalia jų, kaimynystėje, sen. B. Siliuno stalas, kur Siliūnai su ponomis ir vyresnieji korporantai linksmai švenčia Naujų Metų sutikimą. Kitoje pusėje įėjimo sen. B. Čičėnaitis, — korporacijos mergaičių arbiter elegantiuram, stalas. Tai jau naujos kartos studijuojas jaunimas, savo artimesniusius subūrę. Salėje daug kitų stalų ir daug kitų kolegų, kuriuos sunku visus ir išvardinti.

Šokiams grojo du orkestrai, be pertraukos, taip vad. šokių mėgėjams neteko nusiskusti, kad nebūtų galima gerai pasižokti. Tarp šokių gražiai dainavo viešnios iš Clevelando — kvartetės, savo sukurtais vakarui dainas. Be chigagiečių į šį Naujų metų sutikimą buvo svečių ir iš kitur. Ypač daug svečių buvo iš Clevelando.

Naujų metų sutikime tvarka buvo gera, tai nuopelnas rengėjų. Nuotaika buvo linksma, ir vyresnieji ir jaunesnieji linksminosi drauge, lyg vieni kitus papildydami ir nenorėdami

KAD JUOS PERKŪNELIAL...

Jau kelinti metai iš eilės, kai prieš Kalėdas laužau liežuvį, skaitydamas man, lietuvių atsiųstas, angliškas Kalėdines korteles. Ir ne tik liežuvį lūžta, bet ir nervai genda -- kad lietuvis su lietuviu nebegali lietuviškai susikalbėti. Pasidėjęs Websterio žodyną bandau išsiversti į lietuvių kalbą, koldus ten mielus linkėjimus, mano mieli tautiečiai, man angliška sudėliojo. O paskui, iš mandagumo pasiuntęs paštu lietuviškus sveikinimus, mintimis siunčiu šiuos mielus tautiečius po...

Dalykai truputį pagerėja, kai angliškos kortelės ateina iš tautiečių, kurie patys angliškai sunkiai tekta. Nereikia tada ir man liežuvio laužyti, jeigu ir pats siuntėjas nelabai tesupranta, ką jis ten pasiuntė.

Šiais metais tačiau pjūktumėlis jau ne juokais suėmė -- kortelių kai šieno, o lietuviškos nė vienos. Pernai tai dar nos vienas sveikinimas lietuviškas buvo, iš kolegų ukrainiečių, dirbančio Gneral Electric bendrovėje Schenectady mieste. Ką tai reiškia -- nežinau. Turbūt, kaip skelbia savo biuleteniuose ikd gyvos galvos nepakelčiami vadojų tojų vadai, Lietuvos išlaisvinimas jau nebe už kalnų. Atseit, kuo greičiau užmirškim lietuviškai, kad dar koks nelabas išsugundytų "kraun" sugrįžti.

Man rimtai atrodo, kad lietuviški veiksmai nuoširdžiai stengiasi, kad kuo didesnis skaičius mūsų tautiečių kuo greičiau lietuviškai pamirštų. VLIK'as kažką ten Lietuvoj "revenduokioja". Laisvosios Lietuvos komitetas Lietuvos gyventojus "demografuoja". Amerikos Lietuvių Tarybos pirmininkas savo dienraštyje kažkokius ten pasnikus "anticipuoja" ir taip toliau.

O kai Draugo laikraštyje dar paskaityau apie prezidentą elektą (I), komunistinį halikautą (II), tortūras (III) ir kontestas, (III) tai pradėtu taip smarkiai "laikinti tuos lietuviškus nuspepeirius ir jų editorius, kad net stotmoka nebefylina".

Man atrodo, būtų žymiai geriau, jeigu mes, vietoj slunčintėje viens kitam "seasons greetings" ir "best wishes" už tuos pinigus nupirktume ir pasiųstume Lietuvių Kalbos Vadovą kaikiuriems lietuviškai silpnai teikandančiams lietuviškų laikraščių "editoriams".

Z. V. Rekašius,
West Lafayette, Ind.

DĖL PAVARGUSIOS GENERACIJOS

Perskaitęs Dirvoj kiek keisto-ką R. Bričkaus straipsnį apie beatnikus, su redakcijos pastaba, kad straipsnis spausdinamas tikslu skaitytojus ir su jais supažindinti, negaliu iškęsti neišiterpės.

Man kyla klausimas, kuriam tikslui minėtas straipsnis buvo rašomas ir spausdinamas. Ar kad skaitytojai susipažinę tą beatnikų pažūrą atmetų, kaip kiekvieną nepateisinamą kraštutinumą, ar kad susižavėję patys tokiais taptų? Kad kiekvienas sa-valp iš proto kraustosi, tai nuo seno visiems žinoma. Bet tuo reikalu, kaip geriau kviailu pastidaryti, niekas straipsnių nerašo ir nepatarinėja.

J. Jaškauskas,
Dayton

RED, PASTABA. Straipsnį apie beatnikus atspaudėme kaip informacinį, nes buvom gavę laiškų, kad ir apie juos parašytume, kas jie tokie esą. Romas Bričkauskas, parašęs tą straipsnį pažymėjo, kad apie juos jis turi atskirą savo nuomonę, o rašė grynai informacinį pranešimą, be išvadų.

skirstytis namo. Muzika griežė iki 6 val. ryto. Bendrai, šis Naujų metų sutikimas paliko malonų įspūdį ir gražius prisiminimus. N.

LIETUVIŲ KLUBAS

ir SVETAINĖ

Lietuvių Svetainėje renkite lietuviškus parengimus, o poilsį praleiskite tarp savųjų Klube.

— Cleveland —

6835 Superior Avenue

EX 1-1143

SANTYKIŲ SU TĖVYNE PASKIRTIS NEPASIKEITĖ

Stasys Žymantas

Krikšto sparnai pakyla ir sudūža
Ir sudūža, kad pakiltų.
Spindulys mums ašaroje lūžta
Į vaivorykštės auksinį tiltą.

Ką surasim, ko nerisim? Kur nueisim?
Tik žinau, kad širdį išdainsiu.
Tik žinau -- sparnų nebenuleisim,
Tik žinau---

Janina Degutytė

Nagrinėdamas neseniai viename straipsnyje Rytų ir Vakarų santykius ir taikaus sambūvio problemą, Pr. Dailidė tą straipsnį "Drauge" užvardino: -- "Koegeizistencija ar subversija". Ta antraštė, nors ir tokių paimnių tarptautinių žodžių, tikty ir šiom mano pastabom, Juk vieno kito užsienio lietuvių žiūras, o pačių okupantų anapus geležinės uždangos tebekeliama išeivijos kultūrinio bendradarbiavimo su Lietuva problema iš esmės susiveda į šiuos pagrindinius klausimus: -- santykiavimas su kuo? Su pavergtą Tėvyne ar sovietinės Lietuvos komunistiniu režimu? Ir kur šis santykiavimas veda? Į lietuvių išeivijos susitaikinimą su sovietiniu okupaciniu režimu, ar į komunistų subversinę akciją užsienio lietuvių tarpe, kurios tikslas yra susilpninti ar visai sugriauti vieną politinės lietuvių išeivijos siekimą atstatyti Lietuvos nepriklausomybę ir tuo tikslu jos varomą akciją?

NUODIJIMAS NEJUČIOM

Paskutinieji, svarstę vadinamą santykių su Lietuva klausimą, bene buvo New Yorko studentai santariečiai, pasitalkinę svečiai iš Washingtono, V. Trumpą. Nors jo padaryto pranešimo ir po to vykusių diskusijų trumpas aprašymas "Vienybėje" 1960, XII, 2 d. tuoj suklėt nemažai abejonių, mūsų spaudoje nepasirodė jokio to pranešimo patikslinimo ar atitaisymo, nei kokio nors kitokių atbalsių iš New Yorko. O juk ten apstu įvairių lietuviškų veiksmų ir prieveiksnių, ir pačiame minėtame susirinkime, be santariečių studentų, dar dalyvavo šviesiečiai, santariečiai filistrai ir jų svečiai.

Gal taip ir toliau laukčiau kokios nors reakcijos pasisakymo, komentaro ar patikslinimo iškelto svarbiu ir jautriu klausimu, jei ne vienas iš Europos prieš Kalėdas gautas laiškas. Jo autorius -- jaunas ir tik užsienyje aukštusius mokslus išėjęs lietuvių veikėjas, Taigi, jau naujos lietuvių generacijos atstovas, tik nei pasimetęs, nei atitrūkęs, nei maištaujantis "nežinia dar prieš ką, o svarbiausia kodėl, kaip neseniai "Mūsų Žingsniuose" pastebėjo J. Garbys, -- bet priešingai, išaugęs į labai rimtą, kūrybingą ir sumanų lietuvių visuomenininką ir nepriklausomybės kovotoją. Atidžiai sekdamas tiek amerikiečių lietuvių spaudą, tiek sovietinio režimo Lietuvoje leidžiamą periodiką, šis jaunas bičiulis su giliu susirūpinimu rašo: -- "Ypač reikėtų pridaboti mūsų spaudą nuo "koegeizistencijų" antplūdžio. Vieni jų, be abejo, "joneliai -- durneliai", bet kiti jais tik apsimeta. Man regis, jog jie dainuos prisidengę populiarium "krikščioniškom" ir "tautiskom" arijom... Tai ir yra naujas metodas -- pamažų nejučiom nuodyti. Iki šiol negirdėti pasišauna "artinti emigraciją su kraštu", visą kritiką telkia į šią pusę (užsienio lietuvių), o antrajai (okupantų) verbuoja tą palankumą, kurį iki šiol, bent žodžiais, dar buvo įprasta rezervuoti rezistencijai".

Šios jauno lietuvių politiko pastabos stauna taikliu padėties vertinimu, giliu įžvalgumu ir pramatymu. Čia pat noriu pastebėti, kad tas mintis man sumeddamas jų autorius neturėjo galvoje nei santariečių studentų, nei jų svečių iš Washingtono. Ir aš, žinoma, nei Santaros studentų, nei V. Trumpos nelaikau nei "joneliais -- durneliais", nei sąmoningai ar nesąmoningai virtusiais sovietinių Lietuvos okupantų politinių kėslių užsienyje įrankiais.

RODIKLIS -- KOVADĖL TAUTOS LAISVĖS

Tačiau, kiek galima spręsti iš "Vienybėje" atspausito pranešimo, vis dėlto yra būdinga ar bent

keista, kad minėtame Santaros studentų susirinkime, svarstant santykių su Lietuva klausimą, apie Tėvynėje tebevykstančią lietuvių rezistenciją prieš okupantą nebuvo kalbėta. Gi šviesos -- Santaros federacija pranešus metus buvo paskelbusi lietuvių tautos laisvės kovų suokautiniais metais!

Atrodytų, kad kiekvienos politinės išeivijos uždavinys būtų visų pirma užmegsti santykius ir bendradarbiavimą kaip tik su tais, kurie Tėvynėje toliau tęsia politinį priešinimąsi okupantų kėslams, ir ieškoti kelių ir būdų, kaip jiems pagelbėti tą sunkų uždavinį vykdančiam. Kitaip sakant, santykių su okupuota Lietuva klausimas turi būti statomas ir svarstomas visų pirma politinėje ir rezistencinėje plotmėje, kaip dalis lietuvių tautos pastangų ir kovos dėl savo laisvės ir išlikimo.

Tai toli gražu nereiškia, kad santariečiai studentai ar jų minėtas svečias iš Washingtono, turėtų imti svarstyti klausimą, kaip lietuviams partizanams ar pogrindininkams parūpinti ginklų arba kaip juos pakurstyti bei paremti kokiems sabotazo veiksmams okupuotoje Lietuvoje. Anaiptol! Tačiau negalima išleisti iš akių, kad rezistencija, ar tautos priešinimasis pavergėjui, su prastais plačia prasme tebevyksta ir kad tai gali reikštis nebūtinai ginkluota kova ar sabotazais, bet įvairių įvairiausiomis formomis. Kiekvienas santykių ir bendradarbiavimo su Tėvyne klausimas dabartiniu metu turi būti svarstomas tos lietuvių tautos vedamos kovos dėl laisvės pagrindu.

Čia ir glūdi giliausias skirtumas pažiūrose dėl santykių su Lietuva vadinamoje "kultūrinėje plotmėje". Dabar V. Trumpa ir kai kurie kiti iš anksto siūlo visiškai išimti iš jų politines problemas. O kovinės rezistencijos pradininkai santykius su Tėvyne grindė visai kita dvasia ir kitu turiniu. Jų tarpe buvo ir pirmieji šviesininkai Vakarų Europoje, kurie tą savo nusistatymą ir pasiryžimą vėliau patvirtino ne viena gynybės auka. Tuo pat keliuėjo ir to paties nusistatymo iš karto laikėsi santarvininkai, kurie šiuo pagrindu vėliau suartėjo su tautininkais drauge įkurdami LNT. Pagaliau, tuo pat motyvu ir panašiu galvojimu vadovavosi savo metu iš VLIKo pasitraukę frontininkai.

Santaros studentų susirinkime New Yorke pareikštuose kituose savo samprotavimuose ir raginiuose, pavyzdžiui, bent "vienašališkai bendradarbiauti su Lietuva" sekant sovietinę okupacinio režimo leidžiamą periodiką, ar skatinimuose sekti ir vertinti sovietinių lietuvių kultūrininkų pastangas ieškoti savarankesnių kelių ir mėginimų išsiskirti nuo bet kokią kūrybą žudančios Maskvos generalinės linijos, istorikas svečias iš Washingtono nieko naujo nepasakė ir jokios naujos Amerikos neatidengė. Tik jos siūlyme sekti sovietinę periodiką būtina viena esminė pataisa -- tai patartina toli gražu ne vien "tikresnei nuomonei apie kraštą vykstančią kūrą susidaryti", bet taip pat patirti faktų apie sovietinių okupantų nuolatinius trukdymus tai lietuvių kūrybai pasireikšti.

SUSKILIMO PRIEŽASTYS IR PASEKMĖS

Būtinai reikalinga sekti ir giliau įžvelgti tikrą tautos buitį ir tautos pastangas okupacijoje, jos vedamą kovą dėl savo išlikimo, patirti tikras tautos nuotaikas, siekimus, viltis ir nusivylimą jau seniai, prieš penkio dešimtį metų, buvo iškeltas lietuvių politinėje išeivijoje ir vėliau tolydžio vis labiau keliamas ir pabrėžiamas. Apie tai byloja pirmieji "šviesos" leidiniai Vakarų Vokietijoje, BDPS biuletiniai Prancūzijoje ir Stockholm, o dar vėliau gausūs "Santarvės" žurnalo puslapiai.

Tuo klausimu kilę nesutarimai ir buvo pagrindine priežastimi, kurie dar 1946 - 47 metais privėdė prie skilimo užsienio lietuvių vadovaujančiuose politiniuose sluoksniuose. Tai, žinoma, daug pakenkė bendroms užsienio lietuvių pastangoms tikslingai prisidėti prie tautos vedamos kovos ir tai dar ir šiandien nėra pašalinta. Tik žymiai vėliau, 1957 metų pradžioje, kaip tat "Keleivėje" paliūdijo prof. Steponas Kairys, vieno lietuvių socialdemokratų pasitarimo Brooklyne dalyviai pareiškė mintį, Stepono Kairio žodžiais tariant, kad "mūsų veiksniai turėtų iš naujo peržiūrėti laisvinimo veiklos uždavinius ir taktiką, realiai žiūrėdami, kas krašte darosi, stengdamiesi suprasti vykstančius tautoje pasikeitimus, imti juos, kaip yra, ir nedidinti atstumo tarp mūsų emigracijos ir tautos kamieno Tėvynėje".

Tai buvo dešimčia metų pavėlintas pripažinimas, kuris, jei būtų anksčiau padarytas ir praktikoje taikomas, būtų galėjęs padėti išvengti daugelio netolimos praeities skaudžių ginčų ir nesusipratimų. Tačiau šis lietuvių socialdemokratų pavėlintai pareikštas nusistatymas -- deja, vis neviršęs jų veiklos realia programa, -- iš esmės atitiko anksčiau rezistencinių sluoksnių pareikštą, nuolat ir primygtinai kartotą pažiūrą. Todėl studentų Santaros svečio iš Washingtono ir kiti vadinamo kultūrinio bendradarbiavimo su Lietuva šalininkų samprotavimai, kiek tai liečia raginimą giliau įžvelgti tautos buitį ir jos pastangas okupacijoje, jau nieko naujo nebeapsakė.

Be vienu atžvilgiu vis dėlto jie virto esmiškai skirtingi, ir pasakytume, klaidingi: tai yra piršimas "bendradarbiavimo" su Lietuva, jį apribojant vien kultūrine plotme ir visai išjungiant politines problemas ir bet kokią rezistenciją ar laisvės kovos momentą.

Kitame numeryje: KLYSTKELIAI KULTŪRINĖJE PLOTMĖJE.

PRINOKĘ RUGIAI

Brolau lietuvi, ar priklausi prie tų, apie kuriuos sakoma: "Dienos bėga, o jie stovi?"

Prieš pradėdant drąsiai kalnus versti, išdėskit save išjudinti.

Miniai pataikaujūs didelių darbų neatlieka.

Karštu krauju dangun juk neįsibraus.

Yra lietuvių, manančių, kad tautos reikalams geriausiai seksis, jei jie vien savo asmeniniais reikalais tesirūpins.

Žmonijos dauguma, atrod, nori būti neišimtiną, bet laiminga.

V.

Stuttgarto lietuviai Vėlinių dieną susirinkę kapinėse paminėti savo mirusiuosius. Nuotraukoje iš kairės: kun. dr. J. Petraitis, S. Greitaitis, inž. dr. M. Baublys, J. Stavskis, P. Šalna, Vliko VT pirm. J. Glemža, J. Krasnauskienė, J. Gasiūnas, V. Švilpa, Apyl. vald. pirm. J. Agurkis, inž. L. Prosinskis, L. Dirsė, J. Repšys, J. Baublys, dr. P. Reklaitis.

A. Plenio nuotrauka

KO AS VAŽIAVAU Į EUROPA? (3)

Juozas J. Bachunas

VISI PRIPAŽISTA, KAD GIMNAZIJA REIKIA IŠLAIKYTI

Nežinau, kiek iš to buvo tikros naudos, bet posėdžių tai jau mano buvimo laiku gimnazijos aplinkumoje netruko. Tat vos suskubę papietauti, vėl susirinkome posėdžiui ir jį tęsėme ligi 4 val. po pietų. Tėvas Bernatonis buvo labai energingas ir pareiškė, kad ilgai nekalbant, reikia pradėti naujų gimnazijos pastatų statybą. Praėjusią vasarą čia lankantis architektui A. Kulpavičiui, jo buvo padaryti papildomų priestatų projektai. Esą, reikia pradėti juos vykdyti, o tada ir visuomenė ateis su savo parama. Pradėjus darbą atsirastų pinigų...

Pareiškiau, kad juk ir dabar gimnazija išsilaiko iš visuomenės aukų. O jeigu dar jų reikės gauti ir naujos statybos, tai bus dar sunkiau surinkti. Statybos fonde dabar šiek tiek pinigų turima, bet jų reikės žymiai daugiau. Naujiems pastatams pastatyti reikia apie pusės milijono markių. Tai būtų apie \$125,000,00. Man optimistiškai buvo aiškinta, kad jei lietuvių visuomenė sudės nors \$75,000,00 tai kitą dalį, jų įsitikinimu, duosianti Vokietijos valdžia. Nežinau, kaip tie reikalai bus išspręsti. Tuo tarpu tada dar liko be nutarimo.

Posėdžiui pasibaigus, pavėžiuojome į Stutgartą dr. Reklaitį, kuris ten gyvena. Ir ta proga dar norėjome susitikti su tame mieste gyvenančiais dar kitais lietuvių veikėjais, Krašto valdybos ar tarybos buvusiais nariais. Su jais susitikome sekmdienio rytą. Į mūsų viešbutį atvyko inž. Prosinskis, inž. Baublys (beje, linkėjimai jo broliui Detroite), dr. Reklaitis, V. Banaitis, Vliko Vykd. Tarybos pirmininkas J. Glemža. Mūsų pokalbis taip pat užsitęsė virš keturių valandų.

Po visų tų pasikalbėjimų ir išsiaiškinimų susidarė gana pilnas padėties ir nuomonių vaizdas. Vienintelė lietuviška gimnazija Vokietijoje yra labai svarbi ir būtina reikalinga išlaikyti. Tai galima padaryti. Reikia daugiau naujų, jaunų mokytojų,

geresnio sugyvenimo, daugiau drausmės, mokslo lygio pakėlimo, ir daug gerų norų ir bešališkumo direktoriui, ūkio vedėjui ir kitiems, nuo kurių priklauso gimnazijos likimas. Be abejo, ne mažiau gerų norų, bešališkumo ir širdies reikia ir tiems Amerikos lietuviams, kurie toliau ryšis pastoviai gimnazijos darbus remti.

Pasikalbėjimams Stutgarte pasibaigus pasukome link Miuncheno. Puikiam autostrados restorane (kaip ir Amerikoje prie didžiųjų viešelių) papietavome, prisipylėme gazolino ir pavakariais atvykome į Miuncheną.

LANKOME PIETŲ VOKIETIJĄ IR KAI KURIUS LIETUVIUS

Jutau, kad po įtemptų posėdžių reikia kiek pailsėti. V. Banaitis čia mums padarė tikrai malonų ir sveiką pasiūlymą -- išvažiuoti į Bavarijos apylinkes, pasisukinėti po jos vasarvietes, pasigerėti nuostabiai gražių ežerų pakrantėmis.

Nors jau trečią kartą lankiausi tose Vokietijos vietose, bet tik dabar pirmą kartą arčiau pamasiau tikrą gamtą ir kasdieninį provincijos žmonių gyvenimą. Rudenį ne viskas buvo atidaryta, bet radome kelias vietas dar atdaras papietauti. Diena buvo saulėta ir šilta. Ir tai dar daugiau nutiekė keliaujant dideliais ir siauresniais kaimų kelieliais. Buvome tikrai sužavėti visur pavyzdinga tvarka, švarumu, gera namų ir kiekvieno gamtos kampelio priežiūra.

Sekantį vakarą buvome pakviesti apsilankyti pas ponus Laukaitius. Laukaitis Lietuvoje buvo mokytojas, bet dabar, deja, yra nedarbingas, nebe stiprios sveikatos. O ponas Laukaitis anksčiau buvo lietuvių gimnazijos mergaičių bendrabučio vedėjas. Pas juos tuo pat laiku lankėsi ir buvęs gimnazijos direktorius dr. J. Grinius. Vėl buvo įdomi proga dar kartą apkalbėti gimnazijos reikalus, tvarką, mokslo lygį ir t.t.

Sekantį dieną Miuncheno Balfo ofise aplankiau p. Rugienį,

kuris ten yra Balfo nuolatinis atstovas. Plačiai kalbėjome apie šalpos reikalus ir lietuvių gyvenimą Vokietijoje. Viskas pasikeitė, negu buvo dar prieš dešimtį metų. Sveikieji lietuviai, karo pabėgėliai, jau seniai išvažinėję, liko tik keletas tūkstančių, kurie išvažiuoti negalėjo ar nenorėjo. Tai daugiausia silpnos sveikatos žmonės, kitų kraštų nepageidaujami.

Turima davinį teigti, kad dabar esama apie 10,000 lietuvių. Jų tarpe nemažai vadinamų "vokiečių repatriantų". Tas repatriantų vokiškumas dažnai yra tik labai paviršutinis, o kartais ir jokio. Tačiau tie lietuviai repatriantai vokiečių yra pakenčiamai materialiai aprūpinami, gauna palengvinimų įsikurti, pasimokyti amatų ar specialybių. Taigi, reikia sakyti, kad vokiečių valdžia jiems draugiška ir nežiuri, ar jie gali būti geri ar tik šiaudiniai apriūpinti.

Tie lietuviai labai brangina lietuvišką dvasią, jiems trūksta lietuviškų laikraščių ir knygų. Jie pasiryžę likti lietuviams. Bet, žinoma, tik dar nedaugelis galėjo tvirtai atsistoti ant kojų, kad savarankiškai galėtų apsirūpinti, ir dvasinio lietuviško perno.

Būvdamas Miunchene, p. Laukaitis lydimas, nuvykau į Amerikos konsulatą, be kelių reikalų norėdamas pasiteirauti, kaip stoivi mūsų malonaus automobilisto Valterio Banaičio emigracijos byla į Amerika. Jo išvykimas iš Vokietijos būtų didelis nuostolis Vokietijos lietuviams, bet iš antros pusės -- būtų neabejotinas pelnas Amerikos lietuviams. Tai plačiai apsišvietęs ir veiklus žmogus, mažlietuvis nuo Tilžės, mokąs 7 kalbas, geras muzikas ir ne mažiau geras žurnalistas.

Miunchene dar apžiūrėjome kelias įdomesnes vietas, parkus ir dar neatstatytus didingus rūmus. Vokiečių valdžia jų ir nesisukubina atstatyti, nes gyvenimui jie nebūtinai reikalingi. Bet visi sugriauti gyvenami namai atstatyti. Labai daug ir naujų gyvenamųjų namų, įstaigų ir viešo naudojimo pastatų. Ir netik Miunchene, bet ir visuose kituose miestuose, kur teko pravažiuoti.

Dienos metu, kada V. Banaitis atlikdavo savo tarnybos darbą Free Europe įstaigoje, mudu su žmona apvaikštinėdavome miesto krautus, viešbučius ir restoranus. Ypatingai mums krito į akį, kad didžiausios valgomųjų prekių krautus Vokietijoje dabar visiškai taip pat sutvarkytos, kaip Amerikoje, A & P. ar bet kurioje kitoje amerikoniškoje maisto didelėje krautuvėje tokia pat tvarka. Lentynos lūžta nuo valgomųjų prekių.

Kitas įdomus vaizdas -- tai amerikoniškai įrengtos kavinės (kafeterijos), kur pasiimi užkandį, sumoki ir be atskiro aptarnavimo ji suvartoji. Greitai, pigu, o valgiai puikiai paruošti.

Bet šeštadieniais, tai jau kitiems broliams turistams Miunchene nepatarčiau eiti į krautus. Žmonių tiek daug, kad nebegalima eiti savo kojomis, o tave kiti nešioja...

Kitam numeryje: AUSTRIJOJE

Vliko Vykd. Tarybos pirmininkas J. Glemža, tarp Stutgarte gyvenančių lietuvių. Nuotraukoje iš kairės, Vyr. galeistingoji sesuo J. Krasnauskienė, dirbanti Stutgarto klinikoje, J. Glemža su žmona, inž. L. Prosinskis, buvęs Vokietijos Krašto valdybos pirmininkas, su žmona.

R. Kryžanauskaitė, gabi Z. Orentienės baletų studijos mokinė, S. Dabkaus nuotrauka

TORONTO LIETUVIŲ ŽINIOS

MOKYKLOS EGLUTĖ IR POBŪVIS

Lietuvių mokyklos mokinių eglutės pobūvis įvyko Prisiėlimo parapijos salėje Naujųjų Metų dieną. Buvo suvaizdinta kun. B. Pacevičiaus paruoštas scenai religinio turinio vaidinimėlis: "Betliejus švinta". Šiame veikalėlyje pagrindiniai veikėjai buvo: Marija, kurios rolę atliko V. Beržinskaitė, Juozapas — K. Kazlauskas, akla senelis — K. Jasiūnas, berniukas — E. Zabiela, 7

angelai ir 5 piemenėliai. Veikalėlį režisavo B. Kruminienė.

Didelio susidomėjimo susilaukė gėlių šokis, iš baletų "Spraktukas". Šokį pašoko Z. Orentienės baletų studijos mokinės: A. Čaplikaitė, R. Kryžanauskaitė, Z. Žolpytė, D. Žekaitė ir B. Starkutė.

Kun. B. Pacevičiaus gan ilgoką eilėraštį "Paslaptin-ga naktis" padeklamavo A. Bušinskaitė.

Pabaigai buvo duotas Eleonos Gailevičiūtės paruoštas

naujas, lengvai suprantamas ir patrauklus dalykėlis, tai kalėdinių žaislų šokis. Ji, po keleto grupėmis, išpildė 12 mergaičių ir vienas berniukas — Kalėdų senelis.

Tačiau šis jaunasis senelis teatsinešė mažą dovanų maišelį ir jų visiems vaikams nebūtų pakakę; todėl jis savo dovanėles padalijo tik žaislų šokį išpildžiusioms mergaitėms.

Kitas senas senas Kalėdų senelis, kuris iš karto buvo rūstus ir pabarė vaikūčius, kad nemoka lietuvių kalbos, neklauso savo tėvelių ir mokytojų. Pasizadėjus būti geriems — atsilėjo ir visus gausiai apdovanojo.

Vaikai patenkinti, kad susisitaikė su seneliu ir džiaugdamiesi dovanėlėmis skubėjo į namus

Lietuvos Nepriklausomybės Tautos Toronto Komiteto pilnumos posėdis. Įvykęs Lietuvių Namuose sausio 4 d. praėjo nuosirdaus reikalų aptarimo ženklu. Buvo kiek plačiau aptarta Vasario 16 išvakarių minėjimo paruošimas, kuris banketo forma yra numatytas ruošti Lietuvių namuose vasario 11 d. Turinį šio paruošimo sudarys vaisės, kalbos ir trumpa meninė programa.

Ryšium su LNT veikla

BALTIMORE

Lietuviški filmai bus rodomi sausio 15 d., 6 val. po pietų Lietuvių svetainės di-džiojoje salėje. Filmai gar-siniai, gaminti Povilo Jasiu-konio.

Filmas "Lietuva — Euro-pos nugalėtoja" yra iš Lie-tuvos nepriklausomybės lai-kų. Čia pro žiūrovo akis pra-bėgs pasaulio lietuvių tauti-nės olimpiados vaizdai.

Antroji filma "Tremties mokykla" vaizduoja Vasa-rio 16 Gimmnazijos gyveni-mą, mokslą ir aplinką. Tai tas mokslo židinys, kurį daugiausiai išlaiko savo au-komis Amerikos lietuviai. Smalsu pamatyti, kaip su-naudojamos mūsų aukos. Įsitikinsime tų aukų reika-lingumą.

Iš filmų rodymo gautas pelnas bus skirtas švietimo ir kultūros reikalams. Įėjimo kainos prieinamos, mok-sleiviams veik pusiau suma-žintos.

Naujųjų Metų sutikimą rengė sporto klubas "Nerini-

netolimoj ateityj, buvo ap-tariama eilė kitų neatidėti-nų ir svarbių, tą veiklą lie-čiančių reikalų.

P. B.

Toronto lituanistinės mokyklos eglutės programoje du kiš-kukai "Kalėdinių žaislų šokyje", kurį paruošė E. Gailevičiūtė, S. Dabkaus nuotrauka

PAIEŠKONI

Abromavičius, Antanas ir Jo-nas, Felikso sūnūs, gyvena South Bostone, Mass.

Alseika, Benjaminas, Jurgio sūnus, iš Ylakių

Benešiūnas, Antanas, Antano sūnus, gyvena 3426 S. Wallace St., Chicago, Ill.

Benešiūnas, Antanas, Magda-lenos sūnus.

Benišytė-Rumšienė, Ona, iš Laižuvos

Butvila, Jonas, gydytojas, Leo-no ir Veronikos sūnus

Daiginienė, Petrė

Dima, Jonas, Mikalojaus sū-nus

Draugelis, Eliziejus, gydy-tojas, žmona Julija, vaikai Bi-rutė Marija, Gediminas, Kęstu-tis ir Vytautas, gyvenę Pilviškių km., Vilkaviškio apsk.

Ežerskis, Jonas, iš Židikų, gy-veno Aurora, Illinois

Kireilis, Jonas

Ieškomieji arba apie juos ži-nantieji maloniai prašomi atsi-liepti:

Consulate General of Lithuania

41 West 82nd Street

New York 24, N. Y.

ga". Tai dar gana jauna or-ganizacija, bet jau spėjusi pasireikšti sporte ir kultū-rinėje veikloje. Į klubą su-sibūrė gražus būrys jauni-mo.

Naujųjų Metų sutikimas vyko Lietuvių Svetainės di-džiojoje salėje. Salė sporti-ninkių buvo skoningai pa-puošta, stalai gražiai pa-dengti ir papuošti. Sutikimo balius praėjo nuotaikingai. Atsilankė gražus lietuvių skaičius, tuo paremdami jaunimo veiklą sporto srityje.

Šis sutikimo balius parodė, kad baltimoriečiai spor-tuojanti jaunimą remia.

M. K-a

DAR TRYS VALANDOS...

(Atkelta iš 3 psl.)

Erszbeta klastingai šyptelėjo.

--Ar tiek sugebėsite?

--Pasistengsiu.

--Daugiau, negu bučiuodamas?

Slepdamas savo sumišimą, jis pasakė:

--Visko išmokstama.

Erszbeta žiūrėjo žemyn, o

Kuzinas galvojo apie romaną, ku-rį ji rašė, apie meilės romaną, ir galojo, kad Erszbeta jau vis-ką patyrusi, ką galima patirti, kitaip negalėtų apie tai rašyti.

O gal rašytojai rašo ir apie da-lykus, kurių niekada nebuvo, nes jiems, nei kitiems, ir gal nie-kad nebus?

--Taip, -- pasakė jis, būtų gera, kad mes per telefoną pa-kalbėtume ir apie jūsų rankraš-čius.

Erszbetos šališkumas pa-didėjo.

--Turiu galvoje romaną apie išlaisvinimą, -- tęsė jis. -- Jūs turite jį rašyti, bent dėl akių, nes niekada negalima žinoti.

Terason rinkosi svečiai, Duno-jaus krantu vaikštinėjo dėstieji, lengvai atskiriami nuotų, kuriuos pro šalį vedė tik kelias; ir abe-ji žvalgėsi į juos arba nesižval-gė į juos. Jie žiūrėjo į Dunojų, arba nežiūrėjo. Kas rūpi upelį, ar į ją bus žiūrima, ar ne. Ji teka ten, ir todėl yra ten krant-as, viešbutis, sodo restoranas, stalai, kėdės; ir todėl ateina sve-čiai, todėl Erszbeta ir Kuzi-nas čia, bet juodu norėjo būti matomi.

Kuzino patarimai neturėjo galo,

--Beveik būčiau užmiršęs. Jūs neturite lankyti Ilonos motinos ligoninėje, Niekada jos nelanky-kite, net ir namuose. Vėliau, kai Ilona bus paleista, ir niekas...

Kelneris atnešė pusryčius. Jam nutolus, Erszbeta paste-bėjo:

--Jūs apie viską pagalvojate.

--Reikia.

--Taigi, žinote dabar, kaip tampama šamokslininku.

Nepasitenkinimo išraiška švystelėjo Kuzino veide.

--Neimkite taip tragiškai, -- pasakė Erszbeta, -- visa veng-ry tauta yra vienu ar kitu po-žiūriu tapusi šamokslininkų tau-ta...

(Bus daugiau)

Grazi dovana visiems Naujų metų progai Plokštelės tik neseniai pagamintos

LITHUANIAN - AMERICAN Long Play Hi-Fi Records

Sol. LIONĖ JUODYTĖ-Matthews yra įdainavusi naują lietuviškų dainų plokštelę —

"MANO LIETUVOS PRISIMINIMAI"

(My Lithuanian Memories)

Kaina \$4.98

Antrąją mažą (angliškai) —

"Christmas Carols"

Shepherd Boy and Sleeping Child,

Kaina 98c.

Išleistas Mill Marlboro Co.

Platintojams užsakius didesnius kiekianis — duodama nuolaida.

UŽSAKYMUS SIUSTI:

ALEX MATHEWS

256 Union Avenue, Brooklyn 11, N. Y.

arba

gaunama visose radijo stotyse

P. J. KERSIS

609 Society for Savings Bldg. — Cleveland, Ohio

Ofiso telef.: MAin 1-1773

Rezidencija: OL 7-2521

Turėdami reikalų prašom į mane kreip-tis namų telefonu OL 7-2521 — Peninsula.

PETKUS LAIDOJIMO ISTAIGA

MARQUETTE PARK CHICAGO
2533 W. 71 St. Tel. GR 6-2245-6

CICERO ILLINOIS

1410 S. 50 Ave., Tel. OL 3-2108-9

TRYS MODERNIOS KOPLYČIOS

PASINAUDOKITE PLAČIAI ŽINOMOS IR GERAI UŽSIREKOMENDAVUSIOS FIRMOS, SIUNČIANČIOS SIUNTINIUS Į SSSR IR LIETUVĄ, PATARNAVIMU.

PACKAGE EXPRESS and Travel Agency, Inc.

(Licensed by USSR)

Brooklyn, N. Y. 1530 Bedford Avenue, Tel.: IN 7-6465 ir IN 7-7272;

Newark, N. J. — 312 Market Street, Tel. MI 2-2452 ir MI 2-1681; Bowling Green 9-6992.

• Per mūsų firmą siunčiami siuntiniai paskyrimo vieta pasiekia trumpiausiu laiku. • Visi muitai apmokami vietoje, mūsų istaigoje. • Prie firmos istaigų yra krautuvės, kuriose galite gauti įvairiausių prekių. • Siuntinių pristatymas garantuojamas 100%.

Istaigos ir skyriai atidaryti kasdien nuo 9 ryto iki 6 val. vak., šeštad. ir sekm. nuo 9 val. ryto iki 4 val. vakaro.

MŪSŲ SKYRIAI

78 Second Avenue
NEW YORK 3, N. Y.
OREgon 4-1540

832 North 7th Street
PHILADELPHIA 23, PA.
WAInut 3-1747

109 Burnet Park Drive
SYRACUSE, N. Y.
Tel. GR 8-8435

107 So. Vermont Ave.
LOS ANGELES 4, CALIF.
DUNKirk 5-6560

1241 N. Ashland Ave.
CHICAGO 22, ILLINOIS
HUMboldt 6-2818

1028 Kenilworth Ave.
CLEVELAND 13, OHIO
Tel. PROspect 1-0696

11601 Jos. Campau Ave.
DETROIT 12, MICH.
TOWnsend 8-0298

643-47 Albany Avenue
HARTFORD 6, CONN.
CHApel 7-5164

46 Whitehead Avenue,
SOUTH RIVER, N. J.
Tel. CLIFFord 7-6320

126 Tilghman St.
ALLENtown, PA.
Tel. HEMLock 5-0415

397A West Broadway
SO. BOSTON, MASS.
Tel. ANDrew 8-2718

1900 Fleet St.
BALTIMORE 31, MD.
Tel. DICKens 2-4240

558 Hudson Ave., ROCHESTER 5, N. Y., Tel. BAKER 5-4210
NORĖDAMI DAUGIAU INFORMACIJŲ REIKALAUKITE MŪSŲ FIRMOS KATALOGŲ.

KOKIA LINKSMA KOMBINACIJA Džiaugsmas...draugai...ir ugnim virtas Stroh's

Gal jūsų mėgiamiausias žiemos sportas yra žiemos žvejojimas... ar gal šiltas kambarys su įdomia televizijos programa yra daugiau pagal jūsų skonį. Bet kuriuo atveju, lengvesnis, švelnesnis, daugiau gaiviantis Stroh's alus padės gerą skonį prie jūsų malonaus laiko. Kam atidėti malonumą? Atsigaivinkite su Stroh's dabar.

JUMS PATIKS

Stroh's

ŠVIESESNIS

FIRE-BREWED

America's only fire-brewed beer!

The Stroh Brewery Company, Detroit 26, Michigan

Aušra prie Nemuno?... (4)

V. B.

ELEKTRINĖ STATOMA, TIK NE TOKIA, KOKIOS LIETUVIAI NORI

1959 m. pradžioje jau buvo aišku, kad generalinis Lietuvos upių sureguliuojimo planas, vandens jėginių pagalba, galutinai atidėtas nežinomam laikui. Dar vienur kitur vykdomi tyrimo darbai, tikintis, kad "kada nors" bus statomos hidro elektrinės. Ir nusivylimui neduodama pasireikšti.

Abejinga tylą ėmė gauti ir Kauno HES. Todėl atidarant Kauno HES (1960.IV.18), vietoje tikslų davinių apie stoties pajėgumą, paskelbtas Maskvos centro valdžios įsakas dėl galingos Valstybinės Rajoninės Elektros Stoties (VRES) statybos. Maskva, matomai norėdama "paguosti" lietuvius, ją pavadino "svarbiausiąja lietuvių tautos statyba".

Kokia ironija! Reiškia, Maskva jau iš anksto žino, kad svarbesnių statybų lietuvių tautai atlikti nebeteiks...

Vilniaus agitpropas pastebėjęs padarytą "klaidą", pasiskubino ją atitaisyti. Ir dabar kalba tik apie "Lietuvos Valstybinę Šiluminę Elektrinę", kurią vadina "svarbiausia liaudies statyba". Idomūs niuansai...

Aiškiai nebuvo pasakyta, kur bus pastatyta VRES. Turbūt pradžioje patys atsakomybę nežinojo vietos. Paskui paaiškėjo statybos vieta: Vievio rajone, apie 10 km. nuo geležinkelio, arti eilės mažų ežerėlių. Statyba pradėta vasarą, be rimtesnės dokumentacijos, tyrimų ar patikrinimų. Tik iš spaudos buvo matyti, kad ekspertai skundėsi reikalaujami paspartinti parengiamuosius darbus.

Toks statybos metodas "šturmu" niekur pasaulyje dar nėra garantavęs sklandų darbu

pravedimą. Ir nesistebima, kad jau po trijų mėnesių chaotiškos improvizacijos, atėjo pirmoji krizė.

1960 m. spalio 6 buvo šaukiamas mitingas VRES darbuose. Jame dalyvavo aukščiausieji pareigūnai su Sniečumi prieškaije.

Sniečkus neslepia, kad darbai "atsilieka". Kodėl, žinoma, jis nesako, bet visi žino.

Visi kalbėtojai tada ragino darbo žmones, savo raumenų jėga, atitaisyti chaotiško planavimo klaidas. Esą, iki metų pabaigos reikia atlikti darbų už 33 mil. rublių. O per tris pirmuosius mėnesius, anot statybos vadovo, sunaudota tik 10 mil. rublių.

Lieka atviras klausimas: kodėl tokia skuba? Pirmiausia, reikia paleisti pirmą agregatą jau 1962 m., nes trūksta elektros. Beto, 1961 m. statybos darbams skirta 110 mil. rublių. O nesunaudojus 1960 m. skirtų sumų. Maskva galėtų sumažinti 1961 metais skirtas sumas.

Statybos rajonas apims daugiau kaip 20 ha. Pagrindinio elektrinės pastato korpusas bus didelis: 240x90 metrų. Bus pastatyta ir plati gyvenvietė iš surenkamojo betono dalių. Darbai vyksta dieną ir naktį; juos vykdo Kauno HES statybos darbininkai (viso apie 1,000 žmonių), vadovaujami rusų inžinieriaus Luchnievo

Elektrinės statyba unikumas visoje Sovietų Sąjungoje, nes 90% statybos darbų bus atlikta geležbetoninių dalių montavimo būdu. Bus statoma naujo tipo katilinės ir generatoriai bus "tokio didumo, kokio dar nebuvo", kaip jie patys giriasi.

Reikės "perkasti" apie penkis milijardus kubinių metrų žemės (Kauno HES -- 4 milijardų). Geležbetoninių konstrukcijų teks išsklaidyti 80,00 kbm. (Kauno HES -- 250,000 kbm). Bus sujungti apylinkės ežerėliai, jų vandens horizontas kėlimas 10 m. (kaip Kauno HES).

O stoties pajėgumas? Vėl kertasi paskirų žmonių teigimai. Vienai sako, kad VRES bus 10 kartų pajėgesnė už Kauno HES, kiti -- 12 kartų.

Kokio pajėgumo Kauno HES? Paleistos į darbą ar projektuotos prieš penkis metus?

Sniečkus sako, kad pirmasis agregatas (kuriam paleisti iki 1962 m. reikės "perkasti" žemės 2 milijardus kbm ir 40,000 kbm betono) duos elektros tiek, kiek šiuo metu duoda Vilniaus Kauno, Klaipėdos ir Šiaulių elektrinės kartu paėmus -- arba tris kartus daugiau už Kauno HES. Tos elektros stotys gali turėti 160 - 180,000 kv. Reiškia, Kauno HES šiuo metu yra apie 60,000 kv., o tai yra per pusę mažiau, negu planuota!

Darbai susiduria su nemažais sunkumais. Reikia pastatyti dirbtinę vandens saugyklą, kuri tiektų gryną ir šaltą vandenį. Turbo-generatoriams aušinti, pripilno pajėgumo, juk reikės 100 cbm šalto vandens per sekundę. Vargas su vandens užtvankos statyba: 1,000 ha (10 kv. km) plote kerta medžius, krūmus, rauna kelmus. Atvežtas mašinas sunku panaudoti dėl pelkėto dugno. Ežerėlius supa durpynai, o durpės viršuje dar nesugulėjusios. Vandeniu užliejus jos gali išplaukti į viršų ir užteršti aušinimo įtaisus. Kalbas reikia nukasti, kad vanduo laisvai cirkuliuotų.

Clevelando neolituany orkestras, grojės Chicagos neolituany N. metų sutikime. Nuotraukoje iš kairės: B. Augustinavičiūtė, A. Modestavičius, A. Račinskas, V. Palukaitis, E. Modestavičius, A. Gasparaitis ir V. Benokraitis.

V. Noreikos nuotrauka

liuotų. Durpes bandoma užpilti sunkiu juodžemiu, kad neišplauktų paviršium. Arba visai jas norima "išsiurbti".

Šie daviniai, paimti iš Lietuvos spaudos, rodo, kad darbai nesklaidžiai vyksta. Bet niekas jau nekalba apie nepakankamus tyrimus ar kitus negalvimus. Iš visko jaučiama tokia nuotaika: reikia naudotis proga, skubėti ir statyti...

Kitame numeryje pabaiga: ŠILUMINIS GIGANTAS BE VIETINIO KURO.

Paraginkit savo pažįstamus užsiprenumeruoti DIRVĄ.

CLEVELANDE ir apylinkėse

• Sausio 15 d., tuoj po lietuviškų pamaldų, šv. Jurgio parapijos salėje, L.V.S. "Ramovė" Clevelando skyrius rengia

KLAIPĖDOS ATVADA-VIMO MINĖJIMĄ.

Klaipėdietis K. Mažonas trumpoje paskaitoje patieks žinių, kurių spaudoje dar nėra buvę. Meninę dalį atliks Vaidilos teatro aktoriai, vadovaujant Z. Peckui. Minėjimas truks ne ilgiau 1 val. Prašome visų gausiai dalyvauti. Įėjimas nemokamas.

• Andrius Kuprevičius (pianistas) ir Julius Dressedin (violončelistas) išpildys Fenn College koncertinę programą sausio 15 d., 8:15 val. vakaro. Programoje — Bacho Sonata No. 1; Beethoveno So-

nata Opus 5, No. 1; Drossino Sonata Opus 6 ir Jean Hure Sonata.

Programa vyks Panel Hall, Fenn Tower, E. 24 ir Euclid. Į koncertą įėjimas laisvas.

• J. J. Salasevičiai išvyko ilgesnėn kelionėn į Arizoną, Californiją ir Meksiką. Į Clevelandą žada grįžti po trijų mėnesių.

• St. Clair Savings Ass'n, kurio skelbimai dažnai spaudžiami Dirvoje, vėl paaugo 7½ milijono dolerių. Prieš metus balansas buvo suvestas \$36,550,431.31, o dabar jau suvestas \$44,135,856.20. Bankas šiuo metu turi tris skyrius: 813 East 185 St., 6235 St. Clair Ave. ir 25000 Euclid Ave. Visi skyriai lietuviams yra parankiose vietose ir daug kas naudojami to banko patarnavimais.

Paraginkit savo pažįstamus užsiprenumeruoti DIRVĄ.

Geriausios sveikinimai ir linkėjimai visiems mūsų draugams ir rėmėjams

LOUISVILLE TITLE INSURANCE CO.

The Louisville Title Bldg., 118 St. Clair Ave.,
N. E. Phone: MA 1-2075

Listen to Rudolph Ringwall and his "Memorable Music" WJW Radio, Monday thru Friday,
7:05-7:30 P. M.

EAST CLEVELAND—EUCLID & SUPERIOR AVE.

**SAVINGS
EARN**

**OPEN EVERY SATURDAY
UNTIL NOON**

4%

**SUPERIOR
SAVINGS**

**ACCOUNTS
INSURED TO
\$10,000**

**HOME AND
REMODELING LOANS**

CORNER 68TH—SUPERIOR AVENUE

Už indėlius, įneštus iki sausio 20 d., nuošimčiai bus mokami nuo 1961 m. sausio 1 d.

JAKUBS & SON

FUNERAL HOMES

Vėsinamas oras Jūsų patogumui

Della E. Jakubs & William J. Jakubs

Licensijuoti laidotuvių direktoriai ir balsamuotojai
35 metai simpatingo ir rimto patarnavimo.

6621 Edna Avenue
EN 1-1763

936 East 185 St.
KE 1-7770

Eagle Stamps

the **MAY** co's

**NOW
3**

visada padidina sutaupas

BASEMENT stores

DOWNTOWN — PUBLIC SQUARE

CEDAR CENTER — RIDE AND RIDGEWOOD DRIVE

IŠSPARDAVIMAS!

Pirkti iš garsaus gamintojo!

VYRŲ REGULIARIAI BRANGESNI

KOSTIUMAI

iš gero Rayon ir Acetate FLANNEL

Dydžiai
tinkantys
beveik
kiekvienam
vyriui

AUKSTI
6'-6"2"
38 iki 46
REGULIARUS
5'8"-5'-11"
36 iki 46
MAŽI
5'-4"-5'-7"
36 iki 42

\$20

• TAMSIAI PILKI • RUDI • ŽALSVI
• VIDUTINIAI PILKI • MĖLYNI

Isidēmėkite šias pastabas

- Šie kostiumai buvo pasiūti pagal detales krašto didžiausios vyrų krautuvės pareikalavimus.
- Puikus pasiūvimas pagal gerai dėvinčių, madingų Amerikos biznio žmonių skonį.
- Pasirinkite iš sezono naujausių spalvų, geriausių garsaus fabriko medžiagų.
- Šis kostiumas yra specialiai pagamintas Amerikos konservatyviai išvaizdai.
- Pilna kiekvieno kostiumo inspekcija jūsų dydžiui.
- Gamintojas jums duoda ilgesnį nešiojimą, puikų pasiuvimą, specialiai parinktas medžiagas. Kaina, kurią jūs negalite praleisti.

Basement Men's Clothing Department...
The May Company, All 3 Stores

DIRVA

Nr. 4

1961 m. sausio 11 d.

KAS IR KUR?

• **Min. S. Lozoraitis** tarnybos reikalais lankėsi Paryžiuje, kur buvo pakartotinai priimtas užsienio reikalų ministerijoje bei susitiko su Prancūzijos Lietuvių Bendruomenės valdyba ir Prancūzijos — Baltijos Draugijos vadovybe.

• **Valentina Kojelienė**, solistė, sėkmingai debiutavusi praeitais metais New York'e, Town Hall koncertų salėje, su nauju koncertu grįžta į New Yorką. Jos koncertas įvyks sausio 29 d., 5 val. 30 min. po pietų toje pačioje salėje. Koncertą ruošia Columbia Artists Management, Inc. Akompanuoja pianistas Paul Ulanowsky.

• **Popiežius Jonas XXIII** priėmė Lietuvos ministerį S. Girdvainį bendroje akredituotų prieš šv. Sosto diplomatinį misijų šefų audiencijoje, kurioje dipl. korpuso dekanas Austrijos ambasadorius pateikė šventajam Tėvui naujųjų metų sveikinimo adresą. Kalėdų švenčių proga šventasis Tėvas teikėsi atsiųsti min. S. Girdvainiui Apaštališią kaspalaiminimą ir dovaną, du — aukso ir sidabro — medalius, iškaltus Pontifikato metams paminėti.

• **Lietuvių Studentų Sąjungos JAV Centro Valdyba**, savo dešimtmečio jubiliejui paminėti, ruošia literatūrinį-muzikalinį rečitalį. Jį išpildys aktorius Stasys Pilka, o kiti menininkai bus pristatyti vėliau. Literatūrinio rečitalio programos dalyje išgirsite lietuvių poetų: Vytauto Macernio, Jono Mekio ir Vlado Šlaito kūrinius. Taip pat lietuvių kalbon verstų Šekspyro monologų ir prancūzų lyrikų kūrinių. Rečitalis įvyks sausio 29-tą dieną, Chicagos jaunimo namuose.

• **J. Lietuvninkas**, iš Baltimorės, mokėdamas už prenumeratą, atsiuntė \$10.00 auką.

POVILAS BUDREIKA, aktyvus tautinių bei ekonominių organizacijų veikėjas Toronte ir jų valdybų narys, 1960 m. Kūčių dieną paguldytas St. Michaels ligoninėje, mirė sausio 6 d. 11 val. ryto, palikdamas liūdesyje žmoną Sofiją ir brolį Juozą, gyvenančius Toronte.

Mintys su Povilu Budreika atsisveikinant

Kažkaip sunku susigyventi su mintimi, kad taip staigiai gyvenimas praeina. Praeina ir negrįžta. Tačiau tokia yra realybė ir su ja reikia sutikti. Žmonės, tarytum, artistai didžiuliam ekrane pasirodo, suvaidina savo rolę ir pasižaliina.

Taip pat ir Povilas Budreika buvo pasiėmęs ir vaidinęs ne tik šios lietuvių kolonijos, bet ir bendrai mūsų tremties gyvenime gana svarbią rolę. Tik per daug greitai nuėjo nuo scenos.

O kaip, rodos, dar būtų miela šiandien su juo kalbėtis, pasidalyti bendrais mūsų visuomeninio gyvenimo rūpesčiais, pasiskirstyti darbus, kuriuos turėtume atlikti, bet deja, visa veltui.

Sausio 6 d. tiesiai iš darbo vietės nukeliauju į St. Michaels

ligoninę aplankyti Povilo. Priėjęs prie palatos durų peržvelgiu akimis ligonius, bet nė vieno pažįstamo veido nesutinku.

--Jis jau išvyko, -- man buvo pasakytą.

--Kur išvyko? -- vėl klausiu.

--Labai gaila, Povilas šlyt apie 11 val. mirė, -- buvo atsakymas.

--Jis mirė, -- pagalvojau. Tas žodis "mirė" taip ir atsistojo, kaip kokia šmėkla akyse. Tuojau mintyje perbėgo visa eilė vardų, kurie neperšniausiai dar atsisukrė su šiuo pasauliu ir nuėjo į amžinybę. Liūdna ir graudu pasidare, kad nelaiku sustojo plakusi ir Povilo širdis tėvynei Lietuvai. Jis mirė eidamas tik penkiasdešimt antrus metus, pačiame dvasinių jėgų stiprumo ir subrendime.

Šiandien daugis jo gailisi ir

neretas nubraukia ašarą skruostu riedančią, nes visi sutartinai jaučia, kad Povilas mūsų lietuviškoj tautinėj veikloj yra palikęs didelį įnašą ir tuo pačiu, kaip geras lietuvis patriotas, užsitarnavęs didžios garbės.

Studijų metu Kaune įsijungęs į Korp! Neo Lithuania, nebuvo vien tik pasyvus stebėtoju, bet aktyviai reikėsi jos veikloje. Čia ir buvo tos geriausios sąlygos ir aplinkuma, kurioje galėjo susidaryti stiprus jo tautinis charakteris, turėjęs vėlesniame gyvenime lemiamos reikšmės.

Sovietinei Rusijai 1940 m. birželio 15 d. okupavus Lietuvą ir panaikinus turėtas lietuvių teises ir laisves, rusai pasidarė krašto šeimininkai. Povilas tai matė ir giliai išgyvendamas savo širdyje laisvės praradimo žalą, ieškojo geriausio būdo padėti nelaimėje esančiai tėvynei. Pačiomis sunkiausiomis sąlygomis su J. Šatu, V. Šopiu ir dar keliais kitais pasiseka įsirengti radijo stotį, kurią pavadino: "Pavergtųjų Lietuvių Balsas". Stotis veikė nuo 1940 m. lapkričio mėn. iki 1941 m. vasario mėn. Suėmus stoties mechaniką J. Šatą ir pradėjus smarkiau sekti, teko transliacijas nutraukti.

Antrą kartą besitariant rusų okupacijai, Povilas su tiksliais lietuvių pasitraukė į vakarus. Iki karo pabaigos gyveno Erfurte, bet po kapituliacijos Tiuringiją atidavus rusams, jis ten nepasilieka ir nusikelia į Stutgartą, kur buvo susitelkę nemaža pabaltiečių. Oficialiai po karo susiorganizavus tremtinių stovykloms, mes jį matome einantį įvairias atsakingas pareigas ir nekurį laiką dirbantį UNRA (Unroje).

1948 m. su žmona Sofija atvyksta į Kanadą ir apsisotja Sudbury. Apie metus pas tūlą turtoį ėjo daržininko pareigas, kur prižiūrėjo sodą ir gėlyną. Nors darbas nebuvo sunkus ir varginantis, bet jo visuomeniniams polėkiams buvo per daug mažai ir rami vieta. Jis ilgėjosi lietuvių, mėgo kartu būti ir su jais dirbti. Todėl po metų, metęs savo turtingą poną ir gėlynus, Povilas atsiranda Toronte, į kurį iš visur lietuvių rinkosi ir visuomeninis darbas buvo dar tik organizacinė stadija.

Nelaukdamas kieno nors paraginimų bei prašymų, ieško tokių pačių lietuvių ir eina ten, kur jautė, kad savo visuomeniniu patyrimu gali būti labai reikalingas. Pav., Lietuvių Namuose Povilas Budreika visiškai buvo savas ir su jais suaugęs. Jis buvo kone nuolatinis valdybų narys ir ilgametis administratorius, kur tikrai reikėjo sumaniai suktis, kad LN patenkintų mūsų organizacijų reikalus, dengtų išlaidas ir dar duotų pelno. Povilas sugebėjo padaryti ir tai jam sekė. Sekė gal todėl, kad tame darbe buvo daug įdėta sielos ir nesuskaitomas skaičius laisvų poilsio valandų.

Visuomeninis darbas, jeigu nori kad sektųsi, niekuomet negali būti matuojamas aprėžtu laiku, kaip tai valandomis ar panašiai. Buvo laikotarpiai, kada Povilas dirbo ištisas dienas neįdejuodamas ir nesiskųsdamas. Šiandien visa tai jau yra praėję ir gal niekas daugiau neprisiims.

Kita stambi ekonominė organizacija, įsisteigusi po lietuvių namų stogų, yra kredito kooperatyvas "Parama". Povilas ir čia buvo ilgametis kredito komisijos narys, rūpestingai peržiūrėdamas prašymus, pagal kuriuos yra išduodami kreditai.

Be šių dviejų ekonominių organizacijų, jis priklausė ir trečiai Verslininkų S-gai "Verslas", kurioje iki mirties ėjo sekretoriaus pareigas.

Politiniai buvo tvirtai apsišprendę ir jį jokiu būdu negalėjo kitaip pakreipti. Priklausė Lietuvių Tautinės S-gos Toronto skyriui, kurio veikime, būdamas kone nuolatinis valdybos narys, aktyviai dalyvavo. Tautinėj plotnėj siekė didingesnės ir prasmingesnės veiklos.

Atsimenu, dar gana seniai viename LTS valdybos pasitarime kėlė mintį, kad būtų išleista Lietuvos Respublikos Prezidento Antano Smetonos monografija. Į antrą išsamus veikalas, kuriame būtų objektyviai nušviestas Lietuvos Nepriklausomybės laikotarpis, jos pažanga ir laimėjimai. Tai vis gražios mintys, kuriomis sielosios ir gyveno vėlonis.

KAS IR KUR?

• Pagaliau, po kelerių metų pažadų ir neištesėjimų, kaip komunistinė spauda praneša, į spaustuve atiduota "Lietuviškos tarybinės enciklopedijos" pirmo tomo rankraščiai. Iš viso būsią 20 tomų. Vyriausiu redaktorium esąs Juozas Matulis, o pavaduotojais Jonas Macevičius ir Pranas Ulevičius. Bet tikrieji redaktoriai, aišku, bus partijos specialūs tikrintojai, kurių valia bus nustatyta ką ir kaip reikia į enciklopediją rašyti.

• **Lietuvių Bendruomenės Bostono apygardos** atstovų suvažiavimas įvyks sausio 15 d. Bostone, Tautinės Sąjungos namuose. Pradžią 1 val. p. pietų. Suvažiavime kun. St. Yla skaitys paskaitą "Nauji akiračiai Lietuvių Bendruomenės sampratoje ir pritaikymuose."

• **Dail. Natalijos Jasiukytaitės** paveikslas "New Yorkas naktį po lietaus" išstatomas 63 metinėj dailininkų ir skulptorių parodoj National Arts Club Gallerie. Paroda prasideda sausio 11 d. 15 Gramercy Park South, New York. Ji tęsis iki sausio 26 d.

• **Inž. Romas Veitas** su šeima, Kalėdų atostogas praleido Bostone, pas uošvius Stelmokus.

• **Irena Bajerčiūtė**, Kauno medicinos instituto studentė, Vilniuje vykusiose gimnastikos varžybose, užėmė pirmą vietą. Jos tėvas Bronius Bajerčius buvo Lietuvos kariuomenės majoras.

• **Pranas Ivanauskas**, Dirvos bičiulis iš Anglijos įsijungdamas į talką atsiuntė du naujus prenumeratorių. Kartu atsiuntė ir gražų laišką, kuriuo pagiria Dirvos redakciją ir bendradarbius už įdomų laikraštį.

• **J. Pročkys**, iš Chicagos, mokėdamas už Dirvą atsiuntė ir \$5.00 auką.

• **Kostas Kalendra**, iš Toronto, mokėdamas už Dirvą atsiuntė ir \$5.00 auką.

• **S. Giedrikis** iš So. Orange, mokėdamas už Dirvą atsiuntė ir \$5.00 auką.

• **Metinis knygų išpardavimas**, per metų pabaigoj paskelbtas Gabijos leidyklos, pratęstas iki vasario 15 d. Daugelis šiuo dideliu knygų atpiginimu pasinaudojo, bet daugelis prieš šventes ir nesuspėjo, tai dabar yra proga tai padaryti. Prašykite sąrašų šiuo adresu: Gabija, 87-85, 95 St., Woodhaven 21, N. Y.

PHILADELPHIA

Balfo vakaras

Balfo 52 skyrius sausio 14 d. ruošia didelį ir nuotaikingą šokių vakarą Lietuvių Muzikos salėje — 2715 East Allegheny Ave. Visi kviečiami atsilankyti, pabendrauti su bičiuliais, linksmiai pasižokti grojant puikiam p. Masliausko orkestrui ir tuo pačiu prisidėti prie Balfo šalpos darbo.

Ypatingai laukiamas Philadelphiajos ir jos apylinkių jaunimas. Vakaro pradžia 6:30 val. Įėjimo auka \$1.00.

Aktyviai dalyvaudamas bendruomeninėj veikloj, atstovavo LTS ir nekurį laiką buvo jos nuomonės reikėju įvairiuose pasitarimuose.

Su Povilo Budreikos pasitraukimu į amžinybę mes netekome gero, veiklaus, kūrybingo ir sumanaus visuomeninko. Jo svajonė sugrįžti į laisvę atgavusią Lietuvą neišsipildė. Per anksti mirties demonas jį palietė, pastodamas kelią į gimtuosius Sterkiškus.

Pr. Bastys

Lietuvių Tautinės S-gos Toronto skyriaus narij

POVILĄ BUDREIKĄ

nelauktai mirčiai išplėšus iš mūsų tarpo, jo žmonai SOFIJAI, broliui JUOZUI ir artimiesiems nuoširdžią užuojautą reiškia

Lietuvių Tautinės Sąjungos Toronto Skyrius

Lietuvos Nepriklausomybės Talkos darbų rėmėjui

POVILUI BUDREIKAI

mirus, jo žmoną SOFIJĄ, brolį JUOZĄ ir artimuosius giliai užjaučia

LNT Toronto Komitetas

Lietuvos Nepriklausomybės Talkai remti Torontoto Moterų Būrelio narę

SOFIJĄ BUDREIKIENĘ,

jos brangiam vyrui POVILUI mirus, nuoširdžiai užjaučia ir skausmu dalijasi

Lietuvos Nepriklausomybės Talkai remti Torontoto Moterų Būrelio narės

Mielam prieteliui

POVILUI BUDREIKAI

mirus, jo žmoną SOFIJĄ, brolį JUOZĄ, gimines ir artimuosius gilaus skausmo valandą nuoširdžiai užjaučia

Paulė ir Vladas Skirgailos

Geram lietuviško darbo darbininkui ir prieteliui

POVILUI BUDREIKAI

nuėjus į amžinybę, jo žmoną SOFIJĄ, brolį JUOZĄ ir artimuosius didžio skausmo valandą nuoširdžiai užjaučia

Vera ir Kostas Kalendros

Brangiam prieteliui ir nenuilstamam visuomenininkui

POVILUI BUDREIKAI

netikėtai mirus, gilią užuojautą jo žmonai SOFIJAI, broliui JUOZUI ir artimiesiems reiškia

Dr. Juozas Kaškelis

Mielam Bičiuliui

POVILUI BUDREIKAI

taip netikėtai pasitraukus iš mūsų tarpo, jo žmoną SOFIJĄ, brolį JUOZĄ ir artimuosius giliai užjaučia ir kartu liūdi

Matilda ir Augustinas Kuolai

BEATĄ TRUMPAUSKAITE

ir artimuosius, jos mylimam tėveliui

DR. RIČARDUI TRUMPAUSKUI

mirus, giliai užjaučia

Birutė ir Gediminas Biskiai